

Případ Světlana

Proměny obrazu třetího odboje





Případ Světlana

Proměny obrazu třetího odboje



ústav pro studium
totalitních režimů



archiv
bezpečnostních
složek

200 | NÁRODNÍ
let MUZEUM
MUZEUM NÁRODNÍ 1818



Vidra Stark



Na předcházející straně:

Pavouk *Světlany* vytvořený StB. Znázorňuje síť vztahů a zařazení jednotlivých osob v rámci organizace.

Tyto nákresy zpravidla vytvářeli tzv. agenti operativci (příslušníci StB pracující v utajení v terénu) pro vyšetřovatele StB, aby se lépe orientovali v daném případu

Zdroj: ABS

Případ Světlana

Proměny obrazu třetího odboje

Autorský tým: Zdeněk Homola, Luboš Kokeš, Blanka Mouralová, Jaroslav Pinkas, Libor Svoboda, Martin Tichý

© Ústav pro studium totalitních režimů, 2017

ISBN 978-80-87912-77-5

Obsah

Úvodní slovo	6
Případ <i>Světlana</i> . Proměny obrazu třetího odboje	8
Na počátku bylo zklamání	10
Nebezpeční teroristé dopadeni. Snad...	22
Stali jsme se obětí StB	46
<i>Světlana?</i> Mlčte teroristé!	60
Čest a úctu obětem	68
Objevování nekončí	80
<i>Světlana</i> v komiksu	86
Seznam použitého archivního materiálu	92

Vážené čtenárky, vážení čtenáři,

současná doba nám umožňuje nahlédnout do temných zákoutí naší nedávné minulosti mnohem lépe, než tomu bylo před rokem 1989. Ve svobodné společnosti dochází k posunům v chápání minulosti, které vycházejí jak z objevování nových pramenů, tak i z reflexe a diskuze o uplynulých událostech. Prostřednictvím naší výstavy *Případ Světlana. Proměny obrazu třetího odboje* zveme návštěvníky i čtenáře k takovémuto setkání s minulostí, k pátrání po historii rozsáhlé protikomunistické organizace *Světlana*, vzniklé po nástupu diktatury v Československu v roce 1948.

Chceme připomenout příběh, u něhož při zpětném pohledu bije do očí, kolik rozsudků smrti a trestů dlouholetého žaláře padlo, aniž by došlo k reálnému ohrožení komunistického režimu.

Klademe si otázky, co o *Světlane* víme a jakým způsobem o ní vypovídají prameny, zejména ty vzniklé činností bezpečnostních složek bývalého komunistického režimu. Jeden ze symbolů výstavy tvoří „pavouk“, jakési schéma, které pro své účely vypracovala Státní bezpečnost. Do jaké míry však tento nákres zaznamenával dobovou realitu, skutečnou strukturu a počet členů *Světlany* nevíme. Místo toho ukazujeme jiné, relevantnější podoby příběhu o *Světlane*. Její přešetřování ve druhé polovině 50. let a v době uvolnění politického tlaku v 60. letech 20. století, zneužívání tématu v období nástupu normalizace, snahy o přešetření a rehabilitaci po pádu komunistického režimu. Jako doklady o proměnách vnímání *Světlany* a jejích členů nabízíme vedle dokumentů i odrazy dobového výkladu v tisku, literatuře a filmu.

Výstava ukazuje, že třetí odboj nelze interpretovat prostřednictvím zjednodušených otázek a odpovědí. Víme, že komunistický režim pracoval s obrazem nepřítele, nad kterým potřeboval zvítězit. Víme, že na Moravě za druhé světové války existovaly partyzánské skupiny, které se dokázaly

efektivně organizovat a bojovaly proti nacistům. Víme, že fungovaly v řádu vojenské kázně. Víme, že tito partyzáni, z části komunisté, nebyli srozuměni s pořádky vítězů roku 1948. Z těchto kořenů nespokojenosti rostl odpor proti konkrétním projevům komunistického režimu, a následně se konstituovaly regionální formy třetího odboje.

Leccos ale nevíme. Nevíme, nakolik se Státní bezpečnost podílela na „případu *Světlana*“, jakým způsobem manipulovala s lidmi, jakým způsobem usměrňovala jednotlivé členy organizace, jakých provokací se dopouštěla a jakým způsobem se podílela na vykonstruování činnosti *Světlany*... Víme ale, jakými represemi komunistický režim postihoval své oponenty a odpůrce. Připomínáme také osudy sympatizantů a vykonavatelů moci, bez nichž by režim nemohl existovat.

Blanka Mouralová a autorský tým

Případ Světlana

Proměny obrazu třetího odboje

Už jste někdy slyšeli o třetím odboji a *Světlane*? Jedněmi je považována za největší odbojovou organizaci proti komunistickému režimu v bývalém Československu (ČSR), druzí v ní vidí uměle vytvořenou organizaci někdejší tajné politické policie – Státní bezpečnosti (StB). Obraz *Světlany* prošel řadou proměn. Jednoduchý výklad neexistuje a na mnohé otázky dodnes hledáme odpovědi. Příběh *Světlany* může být příběhem i Vašich předků. Vydejte se s námi po jejích stopách.



Světlana Janíčková, roz. Doležalová, s maminkou Aloisií, rok 1948

Zdroj: Soukromý archiv Světlany Janíčkové, roz. Doležalové



„Takhle jsme vypadali, když maminku zavřeli.“ Světlana Janíčková, roz. Doležalová, s nevlastními bratry Janem a Zdeňkem, červenec 1949

Zdroj: Soukromý archiv Světlany Janíčkové, roz. Doležalové

Protikomunistická organizace Světlana byla pojmenována po mně. Narodila jsem se jako Světlana Doležalová v roce 1947. Mou maminku Aloisii Doležalovou zavřeli, když mi byly dva roky. Vychovávala mě babička a vyrůstala jsem s cejchem dítěte velezrádců. Můj skutečný otec Josef Vávra-Stařík byl popraven v roce 1953, to mi bylo šest. Maminka se z vězení vrátila, když mi bylo deset. Po tom, co mí rodiče skutečně dělali, se snažím pátrat celý život. Všechno ale začalo ještě dřív, než jsem se narodila...

Na počátku bylo zklamání

Partyzáni z 1. československé brigády Jana Žižky bojovali za války proti nacistům a doufali v lepší život po osvobození. Mnozí věřili v socialismus a řada z nich byla, nebo se stala komunisty. Postupně u velké části ale převládl pocit, že jejich zásluhy nejsou dostatečně oceněny. A to ani, když se v roce 1948 chopili moci komunisté. Na počátku rozhodnutí bývalých partyzánů znova zahájit (od)boj tak stalo hluboké zklamání z poválečného vývoje.

Dne 25. února 1948 se vlády v Československu chopila KSČ. Měla prývládnout v zájmu všeho lidu. Ve skutečnosti ale špatným hospodařením snížila mzdy a dostupnost potravin a rozvrátila hospodářství. Opírala se o propagandu, násilí a teror, nepřipouštěla opozici ani kritiku.



Shromáždění partyzánů z 1. čsl. partyzánské brigády Jana Žižky na konci války ve Zlíně, květen 1945

Zdroj: VÚA–VHA



Partyzáni z Východu

Budoucí členy *Světlany* i některé příslušníky Státní bezpečnosti, kteří se podíleli na její likvidaci, spojovala válečná minulost. Společně bojovali v 1. československé partyzánské brigádě Jana Žižky, která byla největší partyzánskou organizací na okupovaném území bývalého Československa. Její základ tvořili výsadkáři vyslaní ze Sovětského svazu koncem srpna 1944 na podporu Slovenského národního povstání. Poté, co nacisté povstání potlačili, odešla jednotka na východní Moravu. Reakce okupantů na její činnost v této oblasti byla krutá. Mnoho lidí bylo popraveno a osady Ploština, Prlov, Leskovec či Vařákovy paseky byly vypáleny.

Příběh západních parašutistů Jana Kubiše a Jozefa Gabčíka, kteří zabili Reinharda Heydricha, zná téměř každý, stejně jako osud vypálených Lidic a Ležáků. Znáte ale také osudy parašutistů a partyzánů z Východu? Zajímáte se o příběhy nacisty vypálených osad ve Vašem regionu? Jak Vaši prarodiče vzpomínali na válku?



Na každém kroku boj – stylizace partyzána u příležitosti 1. sjezdu českých partyzánů v roce 1946

Zdroj: *Partyzán. Mladá fronta*, 1946

Mapa působení partyzánských jednotek za 2. světové války na území bývalého Československa

Zdroj: *Partyzán. Mladá fronta*, 1946

Razítko 1. čsl. partyzánské brigády Jana Žižky

Zdroj: VÚA–VHA



Fotografie členů Úderného oddílu 1. čsl. partyzánské brigády Jana Žižky (pravděpodobně oddíl Olga, jehož největším úspěchem bylo zajetí německého generálmajora Dietricha von Müllera na zámku v Hošticích v dubnu 1945). Křížkem označen budoucí velitel štábů Světlany – Antonín Slabík

Zdroj: Soukromý archiv Aleše Macháče

Partyzánské skupiny 1. čsl. partyzánské brigády Jana Žižky způsobovaly okupantům lidské i materiální ztráty – výbuchem zničená elektrická rozvodna vsetínské Zbrojovky, leden 1945

Zdroj: Soukromý archiv Ondřeje Garncarze



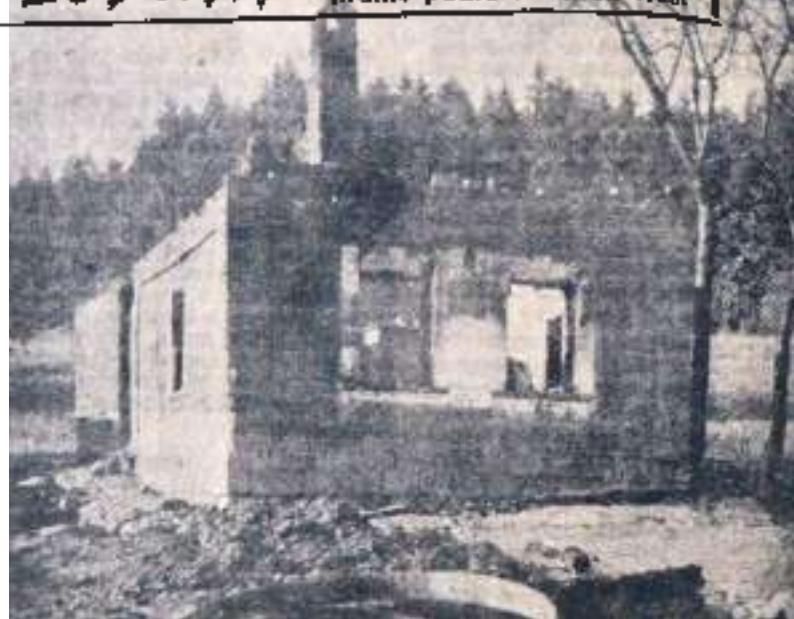


Partyzáni potrestali zrádce – popravený člen gestapa,
rok 1945

Zdroj: VÚA–VHA

PLOŠTINA

moravské Lidice
hrdiné padla v boji za vlast



Fotografie nacisty vypálené osady Ploština

Zdroj: Partyzán. Mladá fronta, 1946



Msta okupantů za partyzánský
odboj neznala mezí

Zdroj: VÚA–VHA



Josef Vávra-Stařík – nedatováno

Zdroj: ABS

Instrukce vydané v tisku k tomu, jakým způsobem se přihlásit k ocenění za partyzánský odboj

Zdroj: Partyzán. Mladá fronta, 1946

Nedocenění

Když válka skončila, začalo mezi odbojáři docházet ke sporům. Části se nelíbilo nedostatečné potrestání kolaborantů. Moravští partyzáni měli navíc pocit, že žádosti českých odbojářů o oficiální uznání účasti v odboji dostávají přednost. Osvědčení partyzána přitom přinášelo řadu výhod, včetně nároku na lepší sociální zabezpečení, na majetky po odsunutých Němcích a kolaborantech nebo funkce ve státních úřadech. Klíčovou osobou při vydávání osvědčení o odboji byl významný partyzán Josef Vávra-Stařík, narozený roku 1902 ve Lhotě u Malenovic. Byl také hlavním kritikem zmíněných potíží, díky čemuž získal mezi moravskými partyzány značnou popularitu. Jeho vlivu a moci se ale začali obávat jak představitelé Ústředního výboru Sdružení českých partyzánů v čele s Rudolfem Slánským a Augustinem Schrammem, tak i další vrcholní funkcionáři KSČ.

Tvrde a nepoddajné Valašsko. I přes přítomnost průmyslových podniků – Zbrojovka ve Vsetíně a v Jablunkově nad Bečvou, Svit, n. p., ve Zlíně (bývalý Batův obuvnický koncern) či Tesla ve Valašském Meziříčí a v Rožnově pod Radhoštěm – byl region chudý. Jedním z hlavních požadavků partyzánů bylo zlepšení sociálních podmínek.

Vysvětlení
žádosti o přiznání charakteru čs. partyzána a vydání partyzánské legitimace.

K ministerstvu národní obrany docházejí stále ve větším množství žádosti příslušníků jednotlivých partyzánských jednotek a skupin o přiznání charakteru čs. partyzána, po případě o vydání partyzánské legitimace (potvrzení). Ministerstvo národní obrany upozorňuje, že vzhledem k tomu, že prověření všech partyzánských jednotek a skupin nebylo dosud ukončeno a vyzádá si ještě delšího času, nelze žádosti jednotlivců zatím projednávat. Jakmile se skončí ono prověřování, bude to zaváděno ve Věcném výšivníku ministerstva národní obrany a v časopise „Partyzán“ s příslušnými směrnicemi o předkládání žádostí o přiznání charakteru čs. partyzána a o vydání příslušné legitimace.

Na vydání směrnic upozorní ministerstvo národní obrany též výzvou v časopisu.

Upusťte proto od předkládání této žádosti před vydáním směrnic, ježbo jinak budou ukládány, po případě vráceny k doplnění dat podle směrnic, takže žadatel sám zavírá opožděně vytížen své žádosti. — ČJ. 40008-L odh. z 25. dubna 1946.



Poválečná fotografie Josefa Vávry-Staříka v partyzánské uniformě s oceněními za protinacistický odboj

Zdroj: ABS



Razítko Josefa Vávry-Staříka, který v 1. čsl. partyzánské brigádě Jana Žižky zastával funkci tzv. Výkonného

Zdroj: VÚA–VHA

Se Staříkem v čele

Josef Vávra zvaný Stařík měl za sebou pestrou minulost. Na jedné straně byl členem organizace Národopisná Morava, která spolupracovala s nacisty, na straně druhé bojoval v odboji jako partyzán. Vstoupil do Komunistické strany Slovenska a snažil se pomáhat bývalým partyzánům na Moravě, mimo jiné i založením družstva Partkol. Po únoru 1948 se stal nepohodlným a před zatčením uprchl v březnu do zahraničí. Za údajný podíl na vraždě majora Augustina Schramma z Ústředního výboru Sdružení českých partyzánů byl v Československu v nepřítomnosti odsouzen k trestu smrti. A ze zahraničí měl také posílat instrukce k založení organizace *Svetlana*.



Delegace sdružení Národopisná Morava na návštěvě u protektorátního prezidenta Dr. Emila Háchy. Josef Vávra-Stařík první zprava – nedatováno. Stařík působil v Národopisné Moravě pravděpodobně v letech 1939–1941

Zdroj: ABS



Terroristé, kteří se podle insírakcí národně socialistických a lidovských emigrantů dozvídali v naší republice vražd se souhlasem americké zpravodajské služby CIC, měli vyvolat u nás povstání a pokusit se o další atentáty, byli ve čtvrtek odsouzeni státním soudem. — Na obrázku: Choc (odsouzen k smrti), Hradil (na 18 let), Červenka (na 30 let), Ševčík (na 20 let), Sádecký (k trestu smrti) a Piala (na doživotí).

Propagandistická zpráva v *Rudém právu* (26. 11. 1948) o procesu s údajními vrahými mj. Augustina Schramma. Jednalo se o jeden z prvních politicky vykonstruovaných monstrprocesů. Za hlavního iniciátora vraždy byl označen Josef Vávra-Stařík

Zdroj: ABS

Vrahové majora Šramma odsouzeni k trestu smrti

Ve čtvrtek o 12 hod. poledne byl v budově krajského soudu v Praze na Pařížské vyhlášen presidentem dr. Richterem rozhodok státního soudu nad 15 obžalovanými členy t. zv. Českého komitétu. Obvinění byli uznaní vinoměnými témaři ve všech bodech obžaloby a byli za své zločiny odsouzeni:

28letý M. Choc k trestu smrti, 46letý Vávra-Stařík k trestu smrti, lidovský poslanec 40letý B. Bánka k trestu smrti, 33letý docent dr. F. Kovářan k trestu smrti, 37letý lidovský poslanec dr. S. Benda k trestu smrti, 33letý prof. dr. V. Bušek rovněž k trestu smrti.

Další členové tohoto komitétu: 28letý O. Kojecký k trestu těžkého žaláře na 20 let, 26letý O. Pinkava k trestu dluživostního žaláře, 22letý J. Zelinka do těžkého žaláře na 20 let, 28letý V. Krajčířový k trestu smrti, 25letý J. Hradil k trestu 18 let těžkého žaláře, 27letý J. Červinka k trestu 20 let těžkého žaláře, 21letý K. Šavák na 20 let, 22letý S. Sádecký k trestu smrti, 24letý J. Piala k trestu těžkého žaláře na doživotí.

Choc a Sádecký ohlášili zmatečnou silnou, Hradil, Červenka, Ševčík a Piala vyžádali si 3 dny na rozmyšlenou, zde tresty přijmoucí.

Po předání rozsudků přednesl president soudu čtvrtky. Choc, jak známo, navázal spojení s illegálními skupinami v ČSR, prováděl rezortního člena a dlejší, ne zavrženého mj. A. Schramma. Během 14 dnů zhmotnili atentátníci přes tisíc kusů střeliva a jedno zbraně.

Josef Vávra-Stařík, dr. Bohumil Bánka, dr. inž. Stanislav Benda, doc. dr. František Korára, dr. Vratislav Bušek, Oldřich Kojecký, Jaroslav Zelinka, Vilém Krajčířový, Jan Hradil (legálně opouštěl československou republiku, vedle vystřílního člena zpravodajské skupiny CIC) a členem zvláštního republikánských demokratických skupin CIC. Tato zpravodajská skupina vedla řadu školení a výcvik agentů k teroristickým a zpravodajským účelům. K první skupině se náleží Choc a Piala a zvláště L. mr. Český komitét, který je vzd za útok ve zbraních CIC provést násilný pře-

vrat v ČSR. Odsouzení nazval a podepsali resolut a rezortním ohlášením a ta byla kopírována v ČSR.

Sádecký, Bušek, Benda a Kovářan tvrdili všichni výbor Českého komitétu, jehož hlavou byl Bušek a výkonným orgánem Vávra-Stařík. Po dobrodružství v CIC byly vystříleny do ČSR dvě teroristické skupiny, z toho Chocova a Krajdovova.

Český komitét se také ujmeš a připravoval zavraždění ministra národné obrany arm. gen. L. Svobody a plk. gen. řt. R. Hejcina. Za úmelo učinem byl státnímu Barákovu vystaven trestní příklad a požádal, aby i když Barákových pokynů uposlechl.

Odsouzení spáchali tak zločiny vůči celé republice, že připravovali povstání reakčních cílů proti lidové demokratickému zřízení, zločin vojenských záložníků, že cíl zpravodajské skupiny vyvážel okolnosti důležité pro obranu státu, zločin dokončené úkolem vrahů a jejich napomítnutí na maj. A. Schrammeho a zločin přípravy o zločinu vraždy významných politických lídrů a byl za své zločiny právem potrestán.

Rozsudky vojenského senátu státního soudu v Bratislavě

Vojenský senát státního soudu v Bratislavě odsoudil strážníky Červené a Cunderlíkovi k trestu smrti provazem. Odsouzeni se dogutili zločinu přípravy zločinu a republiku a zločinu vojenské zbrody.

Cílený se také dopustil vraždy. Cunderlíkovi byl trest smrti provazem změněn na 25 let těžkého žaláře.

Ve čtvrtek byl zahájen soudní řízení soudem proces se skup. SNB Kuklou, který vyvážel státní a vojenskou tajemství a pravosudí a nepovoleným ohlášením a to především bývalé DS dr. Letnickové a generálnímu tajemníku této strany dr. Hodžovi. Skup. Kuklou byl technickým ředitelem spionážní agentury, která byla sízena v ředitelném sekretariátu DS a byla podřízena vedení generálního tajemníka DS dr. Hodži.



Mjr. Augustin Schramm, komunistický funkcionář, vedoucí partyzánského oddělení ÚV KSČ, člen Ústředního výboru Sdružení českých partyzánů a údajný agent sovětských tajných služeb. Zavražděn byl dne 27. května 1948 ve vlastním bytě v Praze

Zdroj: ABS



Vraždu mj. Augustina Schramma měl spáchat Miloslav Choc, údajně na pokyn Josefa Vávry-Staříka. Jeho podíl na vraždě se však nikdy neprokázal a sám Vávra-Stařík ho popíral i při pozdějších brutálních výsleších na StB. Miloslav Choc byl popraven

Zdroj: ABS

Družstvo PARTKOL – PARTyzánský KOlektiv

V červenci 1945 si moravští partyzáni ve Zlíně založili družstvo Partkol, které jim zajišťovalo obživu. Vyráběli a prodávali folklorní předměty jako drobný čalouněný nábytek, krajky, kroje či jejich doplňky. Po komunistickém převratu v únoru 1948 ale byl majetek družstva státem zabaven a jeho někdejší šéf Josef Vávra-Stařík odstraněn z vedení.

Existenci svébytného „paralelního centra moci“ moravských partyzánů nemohl nastupující režim připustit. Snaha o ovládnutí partyzánského hnutí a zabírání majetků, které dostali jako účastníci odboje, byly hlavními důvody pro jejich zapojení do (od)boje vůči komunistickému režimu.

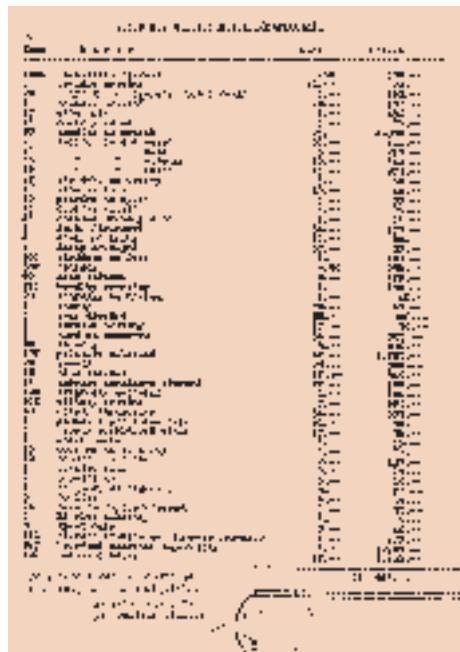


Historie vzniku a zaměření Partkolu popsané na stránkách časopisu *Partyzán*

Zdroj: *Partyzán. Mladá fronta*, 1946



Historie vzniku a zaměření Partkolu popsané na stránkách časopisu *Partyzán*



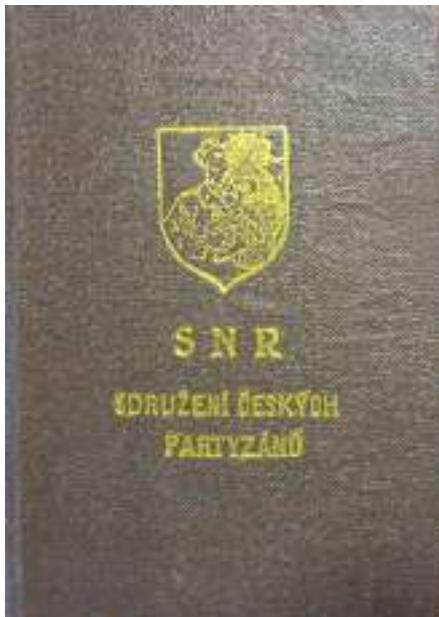
Soupis výrobků Partkolu z roku 1952

Zdroj: SOKA Zlín

Hlavička Partkolu

Zdroj: VÚA–VHA

»Partkol«
PRACOVNÍ PARTYZÁNSKÝ SVEPOMOCHNÝ KOLEKTIV
zapsaný společenskou s různím obmezeným
VE ZLÍNĚ, Rybníky č. 4
Telefon 228



Partyzánský průkaz

Sdružení českých partyzánů ve Svazu národní revoluce vydávalo identifikační průkazy přímým účastníkům odboje bojujícím v partyzánských útvarech, jejich pomocníkům či pozůstalým po zemřelých partyzánech

Zdroj: Soukromý archiv Ondřeje Garncarze

Sovětský samopal PPŠ-41 „Špagin“

Německý samopal MP 40

Oba typy samopalů patřily k výzbroji partyzánů a po roce 1945 je běžně používaly i útvary Sboru národní bezpečnosti, jak znělo tehdejší pojmenování policie. Velké množství těchto zbraní zůstalo po válce v soukromých rukách. StB v některých případech zřizovala fingované sklady zbraní, které jí sloužily ke kompromitování konkrétních osob

Zdroj: Muzeum Policie ČR



Nebezpeční teroristé dopadeni. Snad...

Podle dobového tisku a rozhlasových reportáží ze soudních síní nebylo pochyb o tom, že se Státní bezpečnosti podařilo zneškodnit rozsáhlou teroristickou organizaci *Svetlana*, řízenou ze Západu. Úspěšná bezpečnostní akce skončila více než čtyřmi stovkami zatčených, z nichž 9 bylo popraveno, 18 dostalo doživotí a desítky dalších byly odsouzeny k mnohaletému vězení. Nebo to snad bylo celé jinak?

Takřka všichni popravení a odsouzení k vysokým trestům skutečně vyvijeli protirezimní aktivity. K mnohaletému žaláři byly odsouzeny i osoby, jejichž „trestné činy“ neodpovídaly míře provinění nebo žádnou činnost nevykonávaly. Zpráva vyslaná komunistickým režimem byla jasná – jakékoli projevy odporu či nesouhlasu budou tvrdě potrestány.



Senzace *Světlana*

Dobový tisk psal o *Světlane* jako o protistátní organizaci, kterou založil „fašistický dobrodruh, kolaborant, konfident gestapa a válečný štváč“ Josef Vávra-Stařík.

Její členové byli označeni za „darmošlapy, podvodníky, zloděje a zrádce“.

Očekávali prý „brzkou válku západních mocností proti naší republice“, údajně chtěli spolupracovat s „americkými okupanty a se zbytky buržoazie, dobrodruhy a agenty“, a to i s těmi, co se vloudili do KSČ a organizovali „ozbrojený puč“.

Plány této rozsáhlé organizace zmařila údajná „ostražitost pracujících a bdělost StB“. Kulisu monstrprocesů dotvářelo na dva a půl tisíce osob z řad organizované veřejnosti.

V politických procesech nevynášely rozsudky nezávislé soudy, ale rozhodovalo o nich nejužší vedení KSČ, mezi jinými prezident Klement Gottwald či Rudolf Slánský, který sám byl v rámci tohoto mechanizmu odsouzen a popraven v roce 1952. Jednalo se tedy o justiční vraždy. Jaké tresty by členové *Světlany* dostali dnes? A byli by vůbec souzeni?



Přední strana jednoho z tzv. vyšetřovacích spisů StB k případu *Světlana*. Celková dokumentace čítá několik desítek tisíc stran

Zdroj: ABS

Republiku si rozvracet nedam!

Propagandistická zpráva na *Náš pravdě*
o politickém monstrprocesu se členy podskupiny
Svetlana-Makyta konaném v Gottwaldově
(dnešním Zlíně)

Zdroj: Naše pravda, 1950

Není třeba využívat žádné spinny a rotačnění.

Velezrádci Světlany-Jeseník před státním soudem na Vsetině

Budzi stwórczość ludzi zatrudnionych w Yerkes'owej jednostce przylądkowej i kier tenckich organizacji. Wystarczy,że zatrudnić nauczycieli agencji. W tym momencie oznaczałoby to zatrudnienie 14 nauczycieli. W tym samym czasie 22 byli na poszczególnych stanowiskach, zatrudnionych na Tadżikistanie w czasie. Tatrzański, zarządzając do końca, niezależnie od problemów politycznych i społecznych, był jednym z najbardziej utalentowanych i zasłużonych pracowników. W znacząco ujemnym wydaniu tego opisany został, ale natomiast za jego konstrukcję i zasługę honorową zatrudnionego w Yerkes'owej jednostce przylądkowej powinno być podziękowanie.

Výročním této hudební, jedu a dala záležitostí Jana Kucišina, byl zároveň významný Alen Černák z Nového Města, všechny Výroční statutáře, nejvýznamnější demokratické skupiny, se svou predstaviteli mimořádně i s manželkami, v roce 1984, aby počet občanů 10 postupněch výročí, z nichž v rámci SND, aby předložil podobenství v rozdílnostech a významu poloh spolu s Miroslavem Šálekem a Novákem z Národního Podzimku, rovnal na rizika výplaty, finanční záruky a středky pro Výroční statutáře v pořadovém pořadí v rámci Jan Kucišin.

Takže se zájmeno ukázalo na riziko výplaty, finanční záruky a středky pro Výroční statutáře v pořadovém pořadí v rámci Jan Kucišin.

Takže se zájmeno ukázalo na riziko výplaty, finanční záruky a středky pro Výroční statutáře v pořadovém pořadí v rámci Jan Kucišin.

Organizacije: borcištvo, komunistički front, radnički sindikat, a tudi člani arhitektonskih udruženja: J. Mašaric, a M. Šimonec, L. Černiček, S. Štefanec in druge, ki so se dobrobiti te napovedi in načrta zavoda posvetili.

Slophus velutinus sp. n. et *sauvageanus* sp. n.

Prokřesadlovič, Zdeněk, lounský letec. Dostal se z Německého zajetí. Říká, že se zahraničním agentem, i když byl dozvídán, že skrytě odesílá mezi hranice, aby se pak po něm Německou rychlost opět vrátil. Na svou pravdu ještě agenta vydal a 3000 Kč. Na této podobě pak upozdil od německých představitele s nejistotou, že má pravdu. Na KEC u Herde RAK a Voj. Klokočka a M. Láde.

krótkich al přy výpadu. Wielki obowiązek wypadał na Mieczka Lubę, kogo nazwali szponem, se źyczyli. Smarała była przyjazna do Włodzimierza Włodkowica, z którym poznali się w Tczewie, skąd kiedyś byli ludźmi bez konkretnego signatu. Z niewielu informacji dowiedzieliśmy się, że Włodzimierz Włodkowic, obejmując posadę, doznał krytyki ze strony konserwatywnego środowiska, ależże i tak nie zrezygnował z funkcji. Wykonanie ochrony przebiegło z częścią MNPW Pr. Prawicy a niektóre jednostki polityczne nie wypożyczowały, natomiast jednostki społeczne i instytucje kultury podkreślająły w maliach potencjał swojego działania. W dniu pożegnania z Włodkowicem, na krótki moment, kiedy pożegnali się, Włodzimierz Włodkowic skierował w kier-

vé súk, když Eli se Látkové, byl
zvouzen, v Valdštejnovo dnu
zvýšil, aby dal ruce svobody. Zá-
čně měl milata totéž obětí závratky -
zabíje po bláznice, aby svávali vše
místo. Doba vlivů se změnila tak, že
právě pravdělaři padli teroristé Va-
šovi a Zábojovi, když už

Ústředního Technického řízení
jeden z nejdůležitějších a ne-
méně významných faktorů ekonomické
vývoje je jeho plánování. Zá-
kladními principy ekonomického
plánování v Československu
jsou výroba a distribuce
výrobků v souladu s potřebami
a vlastnostmi lidu. Po vydání
v roce 1951 prvních ekonomických
plánů a na bázi politiky využívání
zdroje 140 000 Kta. Jako vlo-
družství využívají plán v podobě
výroby a prodeje výrobků

Gentzini obdarowani wisi skarbowe z
zgodowaniem klęskami skupiący dwie
państwa Jerozolimy jak strażnicy, tacy i
państwo Izraela i jego posłanników
przygotowało się na równiejszych
atakach, jakich z wiele lat temu zanigdy
mogły.

Na spisech a významných soudních
rozhodcích stran, na nich se mluví hlasitě.
Církev pročtu přesněji říká prav-
dou i s tím, že již v roce 1922 byl
KNC vzdáleny různé hlasitě křesť-
skou golkou záručníků náležících
konstituční straně proti, že je
z přesnosti alegovaného v KNC
o české straně vlast po předložení
českého očkování řeckého radikálního
soudu, aby strana mohla upřít
v demokratickém vzdělávaní a na-
vazovat na českou – evangeličeskou
vlastnost když ji řečtíci, hlasitě říkají
v roce 1923 nejlepšími stranami
v Evropě, nebo Jan Janáček
v roce 1924 nejlepším Řeckem
v Evropě, nebo kněz Rudolf
Beneš v roce 1924 nejlepším duchovním
v Evropě, aby mohl povídat své radikál-
nosti, a aby byl kryti jeho
marným řečem a zároveň považován
za křesťana.

Část propagandistické zprávy v *Naší pravdě* o politickém monstrprocesu se členy podskupiny *Svetlana-Jeseník* konaném ve Vsetíně

Zdroj: *Naše pravda*, 1950

Zasloužený konec protistátní organizace „Světlana“

GOTTLAWDOV 12. srpna (RPP)

V starý dnydové byla v Gottwaldově zahájena velečná soudní řízení řízení soudu k otázce řadu obhalcových, kteří se stali členy, nebo se žískal zapojili do činnosti protistátní organizace „Světlana“, podnikavé rozbíjky protistátní organizace „Světlana-Jarmila“, násilného násilí republiky a populárního mafieho důberdruha a profesionálního výkona rizikující smrti, vznikl konceptem vrážedce Tita. „Situace“ byla v jednom našeménem dopise Vávry-Štafka, „vztahuje plně využití až ve všeobecné a národní linii po případu bratrského Jugoslovie“. V Sedmém z deseti posledních Dohledových dopisech Vávry-Štafka k této linii ještě místy vysvětloval: „Mám v úmyslu po skončení války jet do Berlína. Zatím musím s Francouzi dojednat společný postup ve věci návratu Němců.“

O konkrétní náplni této všeobecné linie Vávry-Štafka pak rádce dopis, zvaný obhalcové Minskove, který byl bezpečnostním orgánem nahrazen. V tomto dopisu Vávry-Štafka psí tajným znakem: „Přeje klavír když je volán. Jde o více než milice, co se má využít. Se můu pružit ne a politickou, ale a nezádnu Francii.“

Vávry-Štafka a jeho významní příslušníci zahájili výkon svých západních mocenských proti náli republiky. V ohlášení této války

přejel Vladimír Hájek z Hennic, autorizovanec Eduard Čufík a řada dalších.

Tato organizace prováděla mimo politických příjemců rozvedené výrovnáctví, jehož nitky se sbíraly u Vávry-Štafka v zahrádce, který se nejprve usadil v řezně, a pak v Paríži. Za vše politického vývoje si tento starý negrárník a falista, obekvájící dosud výkon rizikující smrti, vznal konceptem vrážedce Tita. „Situace“

a v daném kolaborantu tentokrát s americkými okupanty, připravovali denové „Světlany“ ozbrojený pac, opřen o zbytky hukouské, dobrodruh a agenty, kteří se za tím účelem vinoudlí i do KSC. Tuto pacistickou akci připravovali ziskáváním příslušníků, které zaváděly k spolupráci násilné, podepsanými přísahami, shřáním zbraní a vystřelkem, rodičovským letákem a po- dohnd.

Světlana se vlast také zaměřila ze spionáží používáním krycích adres a tajemná inkoust. „Dnes jsem si vyznal 12.000 franka,“ naznal v sedmém dopisu Vávra. Do programu této pacistické organizace však patřily i teroristické akce. Tak byly zahájeny vyhružné dopisy ústavním a jiným veřejným činitelům, kteří zpravováděli donařmářstva předsedy vlády generála Svobody a jednalo se o mezinárodní únosu ministra národní obrany dr. Cepičky.

K finančování protistátní organizace se propadly jednak kapitalistické firmy jako obhalcování Bezruček Pražák a pekař Hájek a ještěk zneužili společnosti fondů hývalského paralytického družstva „Paríkol“, jak zdůvodnil prokurátor při členi obhádky, použit výnosu a produkce tohoto družstva plně k vlast-

nismu obhájení pomocí černého obchodu.

Obhalcové vystupovali vždy pod různými jmény, v organizační výkonávali různé funkce, pomáhali při ziskávání dalších členů, navazovali a udržovali plasmový styk se západnou emigrací, rozšířovali protistátní letáky, rozesílali vyhružné dopisy ústavním oddaným lidově demokratickým zástupcům, napomáhali při přechodech státních hranic a ukryvání osob stíhaných bezpečnostními orgány, poskytovali finanční podporu pro protistátní účely a připravovali násilné akce proti členům vlasti.

Za tyto podlé zločinecké plány odpovídali se svými obhalcování před Státním soudem za příčestností pracujících z měst i vesnic, ze závodů i polí, kteří nedopustili mizivé výstavy sociálnímu. Rozsudek Státního soudu nad obhalcováním bude zálož odovídat přási našich dělníků a rolníků, protože žádny zločin na vlastním hřadu neujeť spravedlivou potrestání.

Po zjištění osobních dat obhalcových a zřízení obhalcovy, sektroří předseda senátu dr. Horník a výslochu převnu obhalcového Jaromíra Vebe, který v úsecových dnech 1945 umohl útok Vávry-Štafka k zahrazení a to byl imenoval velitelem „Světlany“ pro Gottwaldovský kraj. Přelíčení pokračuje.

Propagandistická zpráva v Rudém právu o politickém monstrprocesu se členy podskupiny Světlana-Jarmila konaném v Gottwaldově (dnešním Zlíně)

Zdroj: Rudé právo, 1950

Sítě všemocné Státní bezpečnosti

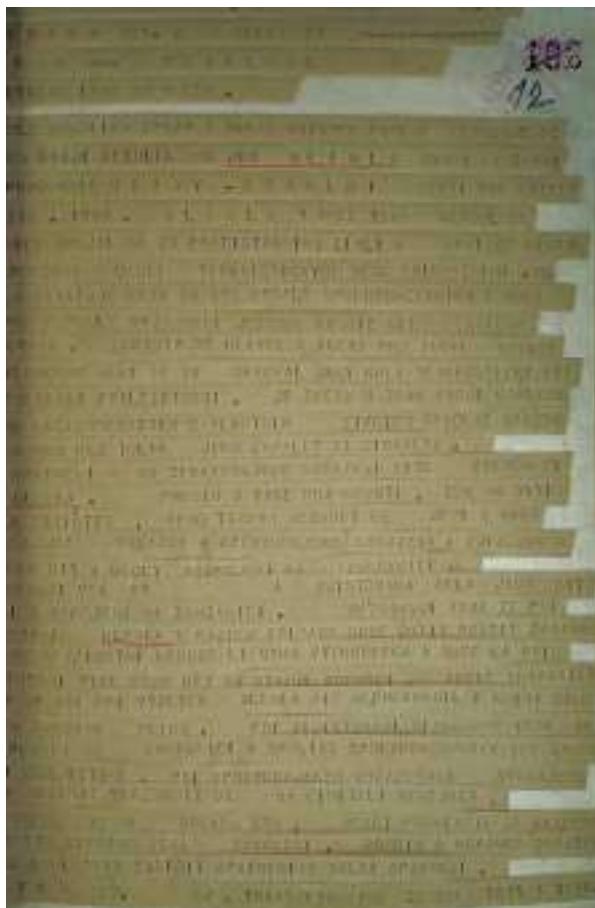
Tajná politická policie vybudovaná podle sovětského vzoru byla základní oporou komunistické moci v letech 1948–1989. Jejím cílem bylo sledovat a likvidovat skutečné i domnělé odpůrce režimu. Používala k tomu všech prostředků. Na přelomu 40. a 50. let k nim běžně patřilo mučení, provokace, únosy, vydírání, falšování důkazů a využívání tzv. kontrolních sítí. V praxi to znamenalo, že příslušníci StB pronikali mezi lidi, které podezírali, a získávali postupně jejich důvěru. Někdy sami podněcovali „protistátní“ činnost a vytvářeli skupiny a organizace, které následně s velkou slávou odhalovali a nemilosrdně likvidovali. Na odhalení *Světlany* se podílelo hlavně Krajské velitelství StB (KV StB) Gottwaldov se sídlem v Uherském Hradišti a KV StB v Brně.

Metody práce StB byly ovlivněny sovětskými a nacistickými tajnými službami. „Kontrolní síť“ se inspirovaly gestapem, které je za války používalo pod termínem „volavčí síť“.

Tajně pořízená fotografie StB z tzv. vázacího aktu (získání spolupracovnice Sylvie N.) z 5. května 1952 na KV StB Gottwaldov (dříve KV StB Uherské Hradiště) v místnosti tzv. rudého koutku. Vpravo sedící příslušník StB ppor. Jaroslav Kraml se podílel na likvidaci *Světlany*

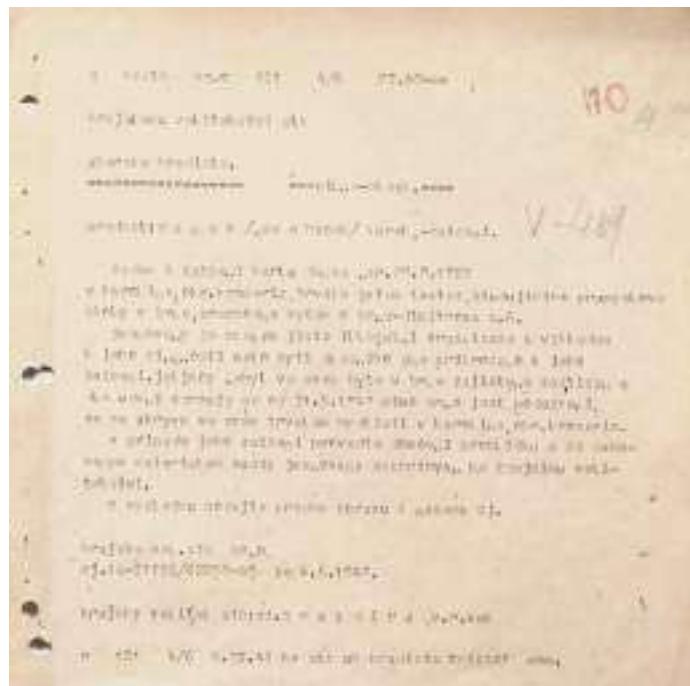
Zdroj: ABS





Jednotlivá velitelství StB užívala krycí označení. Dálnopisná zpráva Útvaru 701 A (Centrála StB v Praze) pro Útvar 522 A (KV StB v Uherském Hradišti) z 12. ledna 1950 obsahující informace o činnosti Jana Úlehly – spojky Josefa Vávry-Staříka

Zdroj: ABS



Záznam komunikace pomocí dálnopisu mezi velitelstvími StB ze 4. června 1949. KV StB Brno v něm žádá KV StB Uherské Hradiště o zatčení Karla Dařka, jednoho ze členů Světlany

Zdroj: ABS

Dálnopis

Ještě relativně nedávno patřil dálnopis k nejrozšířenějším komunikačním technologiím. Běžně jej používala i StB, která jeho prostřednictvím udržovala spojení mezi velením a jednotlivými útvary. Dochovaly se i dálnopisné zprávy, které se bezprostředně týkaly *Světlany*.

Zdroj: Národní technické muzeum



Státní bezpečnost zjistila...

Podle spisů Státní bezpečnosti bylo cílem *Světlany* násilné svržení komunistické vlády. K tomuto účelu organizovala skupiny, které shromažďovaly zbraně, plánovaly teroristické útoky a atentáty na představitele režimu, vydávaly a šířily protistátní letáky a pomáhaly lidem uprchnout na Západ. Hlavní štáb organizace *Světlana* pod velením Antonína Slabíka sídlil v Komňanech u Brna a řídil tři hlavní podskupiny: *Světlana-Jarmila*, *Světlana-Makyta* a *Světlana-Jeseník*. Svou činnost vyvíjely především v letech 1948–1949.



Cyklostyl

V dobách, kdy ještě neexistovaly kopírovací stroje, případně nebyly běžně dostupné, se k rozmnožování textů používal cyklostyl. Za války i po roce 1948 jej odbojové skupiny, včetně organizace *Světlana*, mimo jiné používaly k výrobě letáků. Pořizování kopí přitom bylo velmi pracné a fyzicky náročné. Po únoru 1948 nemohla soukromá osoba cyklostyl vlastnit, protože komunistický režim chtěl mít šíření informací pod kontrolou.

Zdroj: Národní technické muzeum



Antonín Slabík – nedatováno

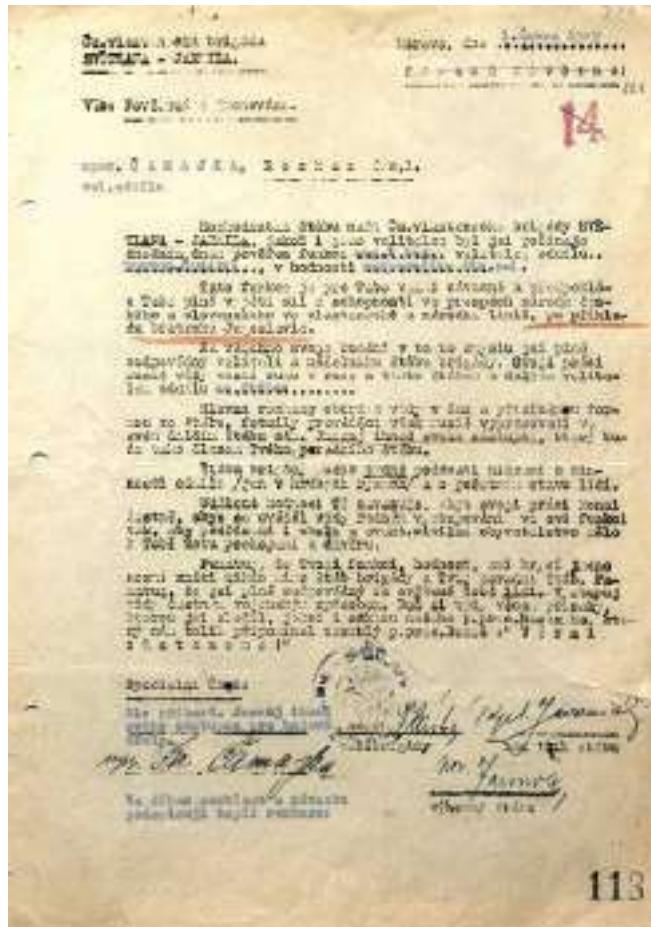
Zdroj: VÚA–VHA

Antonín Slabík

alias major Vlárský, velitel štábú organizace *Světlana* a podskupiny *Světlana-Jarmila*

Narodil se v roce 1914 v Bylnici nedaleko Valašských Klobouk. Od března 1945 bojoval v řadách 1. čsl. partyzánské brigády Jana Žižky. Po válce vstoupil do KSČ a jako partyzán se stal národním správcem nábytkářské a stolařské firmy v Komořanech u Brna. V partyzánských sdruženích spolupracoval s Josefem Vávrou-Štaříkem a na základě jeho písemných instrukcí ze zahraničí založil *Světlana*. V Komořanech vytvořil hlavní štáb. V březnu 1949 se mu podařilo před zatčením uprchnout do Rakouska, kde se snažil spolupracovat s francouzskou a americkou tajnou službou, a zároveň byl také krátce veden jako spolupracovník StB pod krycím jménem Pravda. Do Československa se několikrát tajně vrátil. V létě 1949 inicioval vznik tzv. *Nové Světlany*, vyvíjející činnost do počátku roku 1950. V roce 1951 převedl manželku s dětmi do Rakouska a později společně odešli do Austrálie. StB jej nikdy nedopadla.

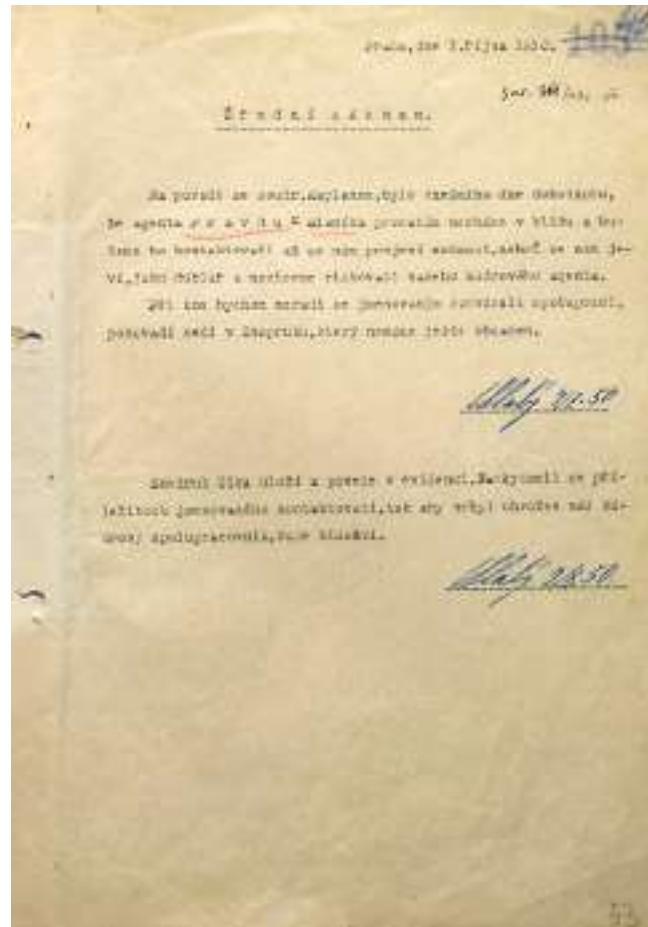
Spolupráce Antonína Slabíka s StB měla probíhat na území Rakouska od března do září 1950, nicméně byl hodnocen jako nespolehlivý. Panovalo podezření, že je dvojitým agentem, pracujícím pro francouzskou tajnou službu, a StB se od další spolupráce distancovala.



113

Jeden z rozkazů (Rozkaz č. 1) vydávaných štábem Světlany, tištěných na cyklostylu v Komořanech a podepsaných Antonínem Slabíkem pod pseudonymem mrj. Vlárský

Zdroj: ABS



Hlášení o přerušení spolupráce StB s Antonínem Slabíkem coby agentem Pravdou v Rakousku pro podezření z „dublerství“

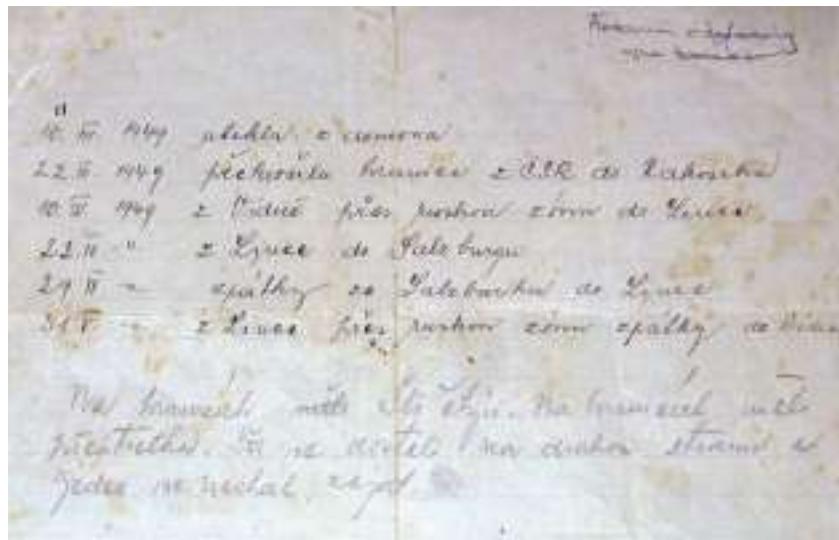
Zdroj: ABS



Bedřiška Došílková, roz. Slavíková – nedatováno
Zdroj: ABS

Bedřiška Došílková rozená Slavíková, alias poručík Jarmila, členka štábu *Světlany*

Narodila se v roce 1926 v Hrabyni nedaleko Opavy, odkud se v roce 1945 přestěhovala do Komořan u Brna, aby pomáhala své sestře s péčí o rodinu a švagrovi, Antonínu Slabíkovi, ve firmě. Po založení *Světlany* se stala členkou jejího štábu, podílela se na tisku letáků, rozkazů a jmenovacích dekretů, které také podepisovala. Dne 10. března 1949 se jí podařilo uniknout zatčení StB a varovat Antonína Slabíka. Společně se jim pak podařilo uprchnout do Rakouska, kde nějakou dobu pracovala pro americkou vojenskou kontrarozvědku (CIC). StB ji nikdy nedopadla.



Zápisky Bedřišky Došílkové, roz. Slavíkové, o útěku do Rakouska v roce 1949
Zdroj: Soukromý archiv Aleše Macháče

Rudolf Lenhard

alias kapitán Javornický, velitel podskupiny *Světlana-Makyta*

Narodil se v roce 1918 v Horní Lidči nedaleko Valašských Klobouk do rolnické rodiny. Od ledna 1945 byl členem 1. čsl. partyzánské brigády Jana Žižky. Byl komunistou, členem Partkolu a zasazoval se za znovuvybudování osady Ploština vypálené za války nacisty. Ve *Světlane* byl náčelníkem štábů a velitelem podskupiny *Světlana-Makyta*, která se zaměřovala na tisk a distribuci protirežimních letáků. Její členové údajně též uvažovali o únosu ministra Alexeje Čepičky nebo generála Ludvíka Svobody. Po zahájení zatýkání členů *Světlany* v březnu 1949 se ukryval až do 21. května téhož roku, kdy byl StB zatčen při fingovaném převozu přes hranice. Rudolf Lenhard byl odsouzen k trestu smrti a popraven.

Fingované převozy hranic se odehrávaly v režii StB. Její příslušníci se vydávali za odbojáře a slibovali stíhaným osobám zajistění odchodu z Československa. Tyto osoby naložili do aut a na příhodném místě je k jejich velkému překvapení bez odporu zatkli.



Vazební fotografie Rudolfa Lenharda

Zdroj: ABS

Alois Šimara

velitel podskupiny *Světlana-Jeseník* (zvaná též Šimarova skupina)

V roce 1921 se narodil v Lidečku u Valašských Klobouk. Do 1. čsl. partyzánské brigády Jana Žižky vstoupil v únoru 1945 a v bojích utrpěl těžké zranění.

V únoru 1948 vstoupil do KSČ, ale v březnu 1949 založil podskupinu *Světlana-Jeseník*, která šířila letáky proti režimu. Jeho podskupina byla StB hodnocena jako nejnebezpečnější, protože její členové byli dobře vyzbrojeni a měla se dopouštět teroristických akcí. Tou nejznámější bylo zastrašení funkcionáře KSČ se zbraní v ruce. Alois Šimara byl zatčen StB 31. května 1949 při fingovaném převozu přes hranice. Byl odsouzen k trestu smrti a popraven.



Vazební fotografie Aloise Šimary

Zdroj: ABS



Pistole čz. vzor 27, ráže 7.65 mm

Vyráběna v letech 1927–1950 v Československé zbrojovce ve Strakonicích. Byla považována za ideální zbraň pro práci policie i osobní ochranu. Tyto pistole vlastnili jak někteří členové *Světlany*, tak příslušníci StB

Zdroj: Muzeum Policie ČR



Aloisie Doležalová v ženské věznici v Pardubicích
– nedatováno

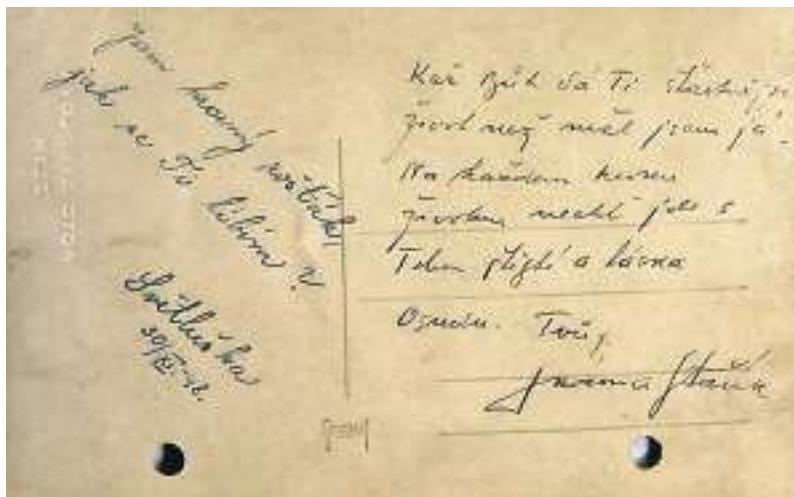
Zdroj: Soukromý archiv Světlany Janíčkové, roz. Doležalové

Aloisie Doležalová rozená Englišová, spojka

Narodila se v roce 1922 v Olomouci a provdala se za Jana Doležala, s nímž měla syny Jana a Zdeňka. Za války pomáhala Josefу Vávrovi-Staříkovi v odboji jako spojka. Po válce s ním spolupracovala v Partkuolu při vydávání potvrzení o účasti v odboji, díky čemuž byla mezi partyzány známá a oblíbená. V roce 1947 se jí narodila dcera Světlana, jejímž otcem byl Josef Vávra-Stařík. Poté, co odešel do zahraničí v březnu 1948, s ním udržovala písemnou korespondenci a ve *Světlanci* sloužila jako spojka. StB na ni nasadila svého agenta a využila její kontakty při likvidaci organizace. Dne 20. června 1949 ji StB zatkla a soud ji později odsoudil k 25 letům vězení.



Ocenění Aloisie Doležalové za pomoc a podporu
partyzánů podepsané Josefem Vávrou-Staříkem
Zdroj: ABS



V listopadu 1948 zaslala Aloisie Doležalová do exilu Josefu Vávru-Staříkovi fotografii jejich dcery Světlany se slovy: „Jsem hrozný rošták, jak se Ti líbím? Světluška“. Josef Vávra-Stařík odpověděl: „Kéž Bůh dá Ti šťastnější život, než měl jsem já! Na každém kroku životem nechť jde s Tebou štěstí a láska Osudu. Tvůj. Vávra Stařík“

Zdroj: ABS





Jaromír Vrba

alias Dr. Čamajka, člen štábu *Světlany*

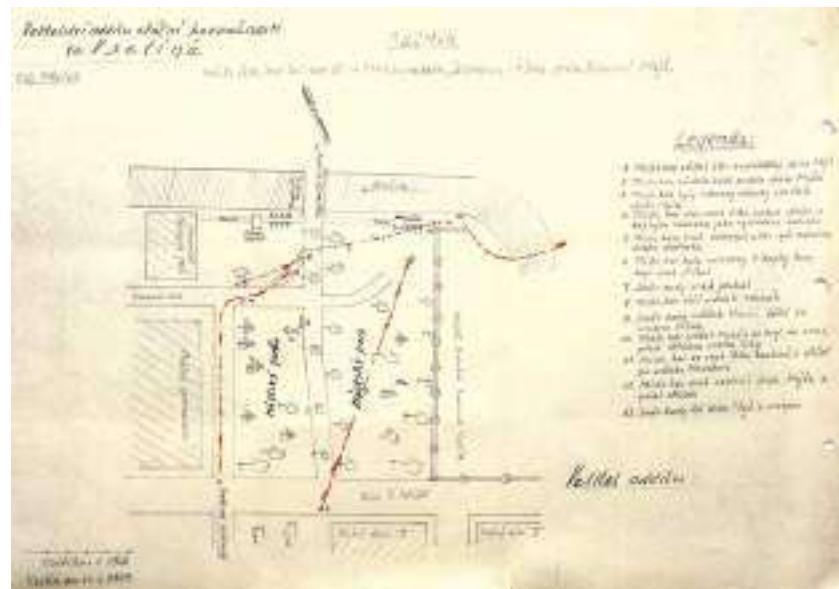
Pocházel ze Stražiska na Prostějovsku, kde se narodil v roce 1920. Po útěku z totálního nasazení v Německu bojoval ve Slovenském národním povstání a v 1. čsl. partyzánské brigádě Jana Žižky. Po válce vstoupil do Československé sociální demokracie a do Partkolu, který ale pro neshody s Josefem Vávrou-Staříkem opustil. Vávru-Staříka nicméně po únoru 1948 varoval před hrozícím zatčením. Ve *Světlane* působil jako člen štábu. Po měsíčním ukryvání byl zadržen StB 20. dubna 1949 ve Vsetíně. Přitom došlo k přestřelce, při níž zabil příslušníka Státní bezpečnosti Bohumila Hýla, a sám uprchl. Od tohoto incidentu byli členové *Světlany* označováni za vrahya a nebezpečné teroristy. StB Vrbu znova zatkla při fingovaném převozu za hranice v noci 31. května 1949. Byl odsouzen k trestu smrti a popraven.

Vazební fotografie Jaromíra Vrby

Zdroj: ABS

Náčrtek průběhu přestřelky mezi Jaromírem Vrbou a příslušníkem StB Bohumilem Hýlem ve vsetínském městském parku Panská zahrada dne 20. dubna 1949

Zdroj: ABS





Rekonstrukce průběhu přestřelky mezi Jaromírem Vrbou a příslušníkem StB Bohumilem Hýlem ve vsetínském městském parku Panská zahrada dne 20. dubna 1949

Zdroj: ABS

Podobizna příslušníka StB Bohumila Hýla, kterého při pokusu o zatčení usmrtil Jaromír Vrba

Zdroj: ABS



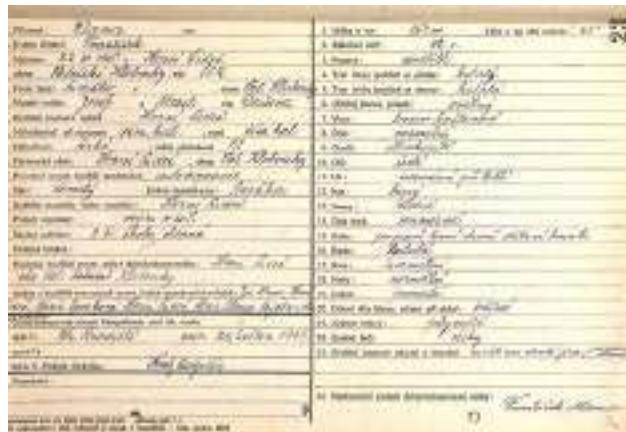
Vazební fotografie Františka Many

Zdroj: ABS

František Mana

alias Vrba, člen skupiny *Světlana-Makyta*

Pocházel z Horní Lidče u Valašských Klobouk, kde se narodil v roce 1910. Za války podporoval partyzány, díky čemuž se znal s pozdějšími představiteli *Světlany*. Po osvobození vstoupil do KSC. Koncem roku 1948 byl Rudolfem Lenhardem zapojen do podskupiny *Světlana-Makyta*. Aktivně se podílel na získávání dalších členů, působil jako spojka, řidič, distribuoval letáky a pomáhal ukryvat další členy. Zatčen byl 4. června 1949, poté byl odsouzen k trestu smrti a popraven.



Identifikační karta zatčeného Františka Many

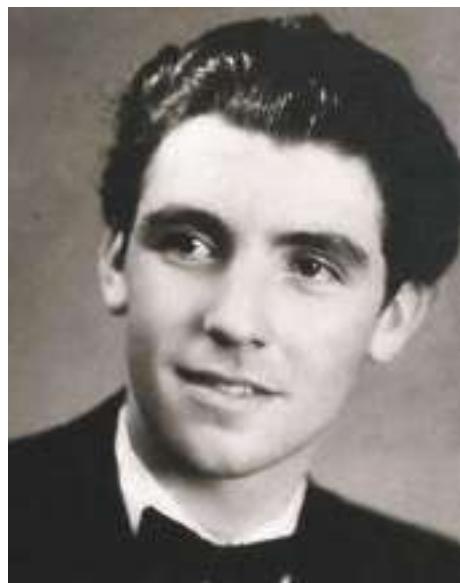
Zdroj: ABS



Karel Daněk

alias Chřibský, člen skupiny *Světlana-Jarmila*

Narodil se v Karolíně u Kroměříže v roce 1923. Během války uprchl z totálního nasazení v Německu a v březnu 1945 vstoupil do 1. čsl. partyzánské brigády Jana Žižky, kde byl jeho nadřízeným Antonín Slabík. Právě Slabík jej počátkem března 1949 zapojil do *Světlany*, udělil hodnost poručíka a pověřil úkolem utvořit ze spolehlivých osob podskupinu na Kroměřížsku. Karel zapojil do organizace také bratra Antonína. Od konce května 1949 se museli ukrývat před zatčením StB a snažili se o útěk do zahraničí. Dne 29. června 1949 byli vypátráni v Brankovicích, kde se strhla přestřelka s příslušníky StB. Karlu Daňkovi se podařilo uniknout a ukrýval se až do 7. října 1949, kdy byl zatčen. Odsouzen byl k trestu smrti v rámci procesu s tzv. *Novou Světlou* a popraven.



Fotografie Karla Daňka z roku 1946

Zdroj: ABS

Antonín Daněk

člen skupiny *Světlana-Jarmila*

Narodil se v Karolíně u Kroměříže v roce 1927. V březnu 1945 vstoupil spolu se starším bratrem Karem do 1. čsl. partyzánské brigády Jana Žižky. V dubnu 1949 jej bratr zapojil do organizace *Světlana* a pověřil náborem spolehlivých osob. Vedle uvedeného úkolu rozšířil téhož měsíce v okolí Kvasic větší množství protirežimních letáků. Od konce května 1949 se ale museli s bratrem ukrývat před StB a snažili se o útěk do zahraničí. Při přestřelce v Brankovicích byl Antonín těžce zraněn a zatčen. Odsouzen byl v procesu spolu se svým bratrem k trestu smrti a popraven.



Fotografie Antonína Daňka – nedatováno

Zdroj: ABS



Vazební fotografie kurýra Antonína Janošíka

Zdroj: ABS



Fotografie partyzána a kurýra Jana Úlehly – nedatováno

Zdroj: ABS



Fotografie kurýra Jana Vaška z vyšetřovacího spisu. StB se jej nepodařilo nikdy dopadnout

Zdroj: ABS

„Agenti-chodci“

Se *Světlou* souvisí také činnost tzv. agentů-chodců. Jednalo se o kurýry, kteří přecházeli střežené hranice zpět do ČSR se speciálními úkoly – špionáž, předávání vzkazů či převody stíhaných osob na Západ. Antonín Janošík (nar. 1926), Jan Trn (nar. 1926), Jan Úlehla (nar. 1919) a Jan Vašek (nar. 1929) plnili úlohy spojek nebo se snažili zajistit spojení se zahraničím (např. pomocí vysílačky) pro Josefa Vávru-Staříka a Antonína Slabíka (po útěku v březnu 1949). Kurýři z různých důvodů svěřené úkoly v plné šíři nesplnili a jejich činnost je dodnes plná nejasností. Janošík byl v roce 1950 popraven. Trn s Úlehlovou byli zabiti při pokusu o útěk z trestaneckého tábora v roce 1951. Jedině Jan Vašek nebyl nikdy dopaden a zemřel v roce 1983 v USA.

Osoby v pozadí

Jan Skřipka

alias Lípa, údajný člen skupiny Světlana-Makyta

Pocházel z Horní Lidče, kde se narodil v roce 1895, a byl kmotrem velitele Světlany-Makyty Rudolfa Lenharda. Staral se o rodinné hospodářství o výměře necelých 14 ha. Za války podporoval partyzány. Po osvobození vstoupil do Československé strany lidové. Od konce roku 1948 do března 1949 poskytoval členům Světlany úkryt a potraviny. Dle StB měl podepsat přísahu člena Světlany pod krycím jménem Lípa. Zatčen byl 4. června 1949. Ke zdůraznění jeho nebezpečnosti pro režim a společnost jej StB označila za „vesnického boháče“, ostře zaměřeného proti lidově demokratickému zřízení. Odsouzen byl k trestu 15 let vězení.

„Vesnický boháč“ (též „kulak“) – dobové a účelové označení soukromého zemědělce. Tyto osoby byly tvrdě likvidovány coby opora a páteř venkova. Komunistický režim chtěl vesniči ovládnout a zničit soukromé vlastnictví. V Československu tento osud postihl desetitisíce osob. Bezpráví na nich spáchané nebylo ve většině případů dodnes plně odčiněno.



Vazební fotografie Jana Skřipky

Zdroj: ABS

Karel Štrbík

alias Tetřev

Narodil se v roce 1900 a byl hajným ve Zděchově u Vsetína. Dlouholetý člen Československé strany lidové, v květnu 1948 vstoupil do KSČ. Ukrýval členy Světlany a po delší dobu poskytl zázemí zraněnému Jaromíru Vrbovi. Používal krycí jméno Tetřev. Po odchodu a zatčení Vrby byl sám 14. června 1949 zatčen StB. Zemřel během vyšetřování v září 1950.



Vazební fotografie Karla Štrbíka

Zdroj: ABS



Vazební fotografie Marie Zhofové, roz. Štrbíkové

Zdroj: ABS

Marie Zhofová

rozená Štrbíková, alias Markéta

Narodila se v roce 1930 jako nejstarší ze šesti dětí hajného Karla Štrbíka. Vychodila rodinnou školu a měla nastoupit jako sociální pracovnice. Byla zasvěcena do činnosti svého otce. Dle StB jí měl ukryvající se Jaromír Vrba určit krycí jméno Markéta, nicméně přímou členkou organizace nebyla. Měla fungovat jako spojka mezi Vrbou a dalšími osobami. Zatčena byla dne 14. června 1949 spolu se svým otcem. Odsouzena byla v procesu s Jaromírem Vrbou k trestu 12 let vězení.



Vazební fotografie Jakuba Ševčíka

Zdroj: ABS

Jakub Ševčík

kontakty s Antonínem Slabíkem a tzv. Novou Světlou

Narodil se v roce 1924 v Heršpicích u Brna. Za války se ukrýval před totálním nasazením. Po osvobození vstoupil do KSČ. V srpnu 1949 se setkal s Antonínem Slabíkem, který se vracel z Rakouska zpět do ČSR za účelem organizování tzv. Nové Světlany. Slabík sháněl finance, a proto chtěl zpeněžit svůj automobil. Prodej měl zajistit právě Jakub Ševčík. Po krátkou dobu byl v kontaktu se Slabíkem, ale přímým členem organizace se nestal. Dle StB věděl o tom, že Slabík pravidelně přecházel hranice do Rakouska a zpět. Zatčen byl 9. listopadu 1949 a odsouzen k trestu 15 let vězení.

Tváře moci

Ludvík Hlavačka

krajský velitel StB

Narodil se v roce 1911 ve Starém Městě u Uherského Hradiště v dělnické rodině a v 19 letech vstoupil do KSČ. Za odbojovou činnost byl v roce 1944 zatčen gestapem a později odsouzen k trestu smrti. Rozsudek nebyl do konce války vykonán a později se spekulovalo o jeho možné spolupráci s gestapem. Po osvobození začal pracovat pro Ministerstvo vnitra a udržoval úzké kontakty s nejvyššími představiteli KSČ jako např. s Rudolfem Slánským. Po odchodu z StB v Uherském Hradišti se v roce 1950 stal velitelem Pohraniční stráže a v roce 1953 povýšil na náčelníka Hlavní správy pohraniční a vnitřní stráže. V této funkci se zasadil o zavedení elektrického proudu do drátěných zátarasů na západních hranicích, což stalo život mnoha lidí.



Fotografie Ludvíka Hlavačky z dob jeho působení jako velitele KV StB Gottwaldov se sídlem v Uherském Hradišti

Zdroj: ABS

Jaroslav Tureček

alias agent Jindra Tabara, Henry, Harry, velitel oddělení KV StB Uherské Hradiště

Narodil se v roce 1912 v dělnické rodině v Topolné nedaleko Uherského Hradiště. V roce 1944 vstoupil do 1. čsl. partyzánské brigády Jana Žižky, kde poznal některé z pozdějších členů *Světlany*. Po válce neobdržel osvědčení o partyzánské činnosti a vstoupil do služeb Ministerstva vnitra. V dubnu 1949 se stal velitelem I. oddělení KV StB Uherské Hradiště. Díky svým válečným kontaktům měl za úkol proniknout mezi partyzány a vybudovat tzv. kontrolní síť. Vystupoval jako francouzský agent Jindra Tabara a měl zásadní podíl na likvidaci *Světlany*. Byl považován za jednoho z nejlepších příslušníků StB.



Fotografie Jaroslava Turečka po jeho nastupu k Ministerstvu vnitra – nedatováno

Zdroj: VÚA-VHA

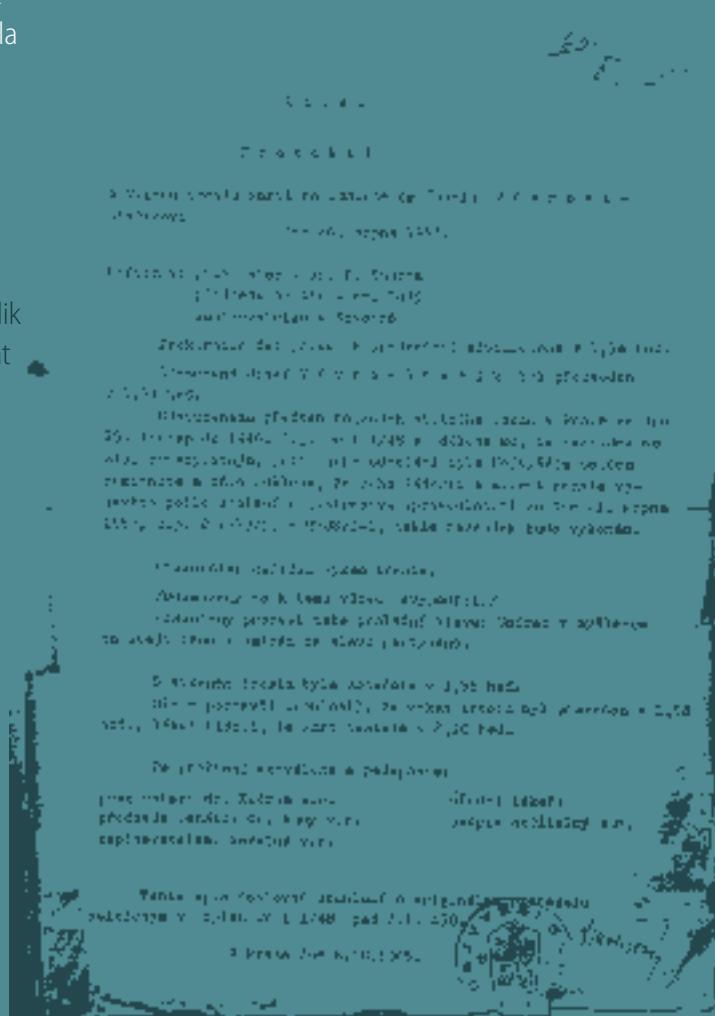
Stali jsme se obětí StB

Těmito slovy se v 60. letech hájili propuštění političtí vězni i pozůstalí po odsouzených v případu *Světlana* a žádali očištění svých jmen – rehabilitaci. Policejní provokace, umělé vytváření protistátních skupin, mučení při výsleších, předem dohodnuté tresty pro obžalované – to vše potvrdilo i několik vyšetřování uvnitř Státní bezpečnosti. Navíc se začalo šeptat, že Josef Vávra-Stařík i Antonín Slabík byli agenty StB. Skutečně jimi byli? A byla *Světlana* vytvořena a řízena StB?

V průběhu 60. let došlo k postupnému uvolnění komunistického režimu v bývalém Československu, které vyvrcholilo tzv. pražským jarem v roce 1968. Snahou bylo provedení reformy a „demokratizace“ hospodářského a politického systému. V té době zmizela cenzura na několik měsíců a tisk, televize i rozhlas mohly svobodně informovat o vývoji situace i o nedávné historii.

Opis protokolu o popravě Josefa Vávry-Staříka
ze dne 26. srpna 1953

Zdroj: ABS



Při rehabilitacích šlo o nový život

Odsouzení členové *Světlany* si nesli cejch velezrádců, který jim znemožňoval získat lepší práci a jejich dětem bránil ve studiu. I po propuštění zůstali pod dohledem StB. Jedinou možností, jak se očistit, bylo přijetí role obětí provokací StB a politických procesů. Bránili se slovy: „Skutečnost, že Světlana byla založena a řízena Státní bezpečností, v době procesů nebyla známa, případně k této skutečnosti Státní soud v Brně nepřihlížel. Činnost vyvíjená z podnětu Státní bezpečnosti a Státní bezpečností kontrolovaná nemůže být společensky nebezpečná. Proto jsme se trestných činů, pro které jsme byli odsouzeni, vůbec nemohli dopustit.“

Po propuštění byla většina politických vězňů evidována StB, která je označovala za tzv. bývalé lidi či později za „nepřátelské osoby“. Komunistický režim nezapomínal – v mnoha případech nemohli najít řádné uplatnění a poznamenány byly i jejich rodiny.

Soudruzi pochybili, ale...

Inspekce ministra vnitra při prošetřování případu *Světlana* v 50. a 60. letech zjistila, že krátce po jejím vzniku do ní pronikl příslušník StB Jaroslav Tureček a její spolupracovníci Václav Kocourek a Karel Zámečník. Na následné likvidaci měl největší zásluhu hlavně Jaroslav Tureček, vydávající se za agenta francouzských tajných služeb Jindru Tabaru, který vytvořil tzv. kontrolní síť. Šetření potvrdilo násilí při výsleších (mučení elektrickým proudem), upravování protokolů i zinscenovaná soudní jednání s předem dohodnutými, velmi tvrdými tresty. Na druhou stranu se nezjistilo, že by *Světlana* skutečně založila Státní bezpečnost, ani že by Josef Vávra-Stařík a Antonín Slabík byli jejimi agenty, i když StB zasahovala do korespondence Josefa Vávry-Staříka, jejímž prostřednictvím ze zahraničí zasílal pokyny. Přes veškerá zjištění Inspekce MV zůstala drtivá většina viníků z řad StB a justice nepotrestaná.

Úkolem Inspekce ministra vnitra bylo vnitřní prošetřování činnosti bezpečnostních složek. Její šetření byla tajná, zprávy a výsledky neveřejné. Podobnou funkci dnes vykonává Generální inspekce bezpečnostních sborů (tzv. GIBS).

Osudy členů *Světlany*



Fotografie Josefa-Vávry Staříka z vyšetřovací vazby poté, co jej StB unesla v říjnu 1949 z Vídne

Zdroj: ABS

Josef Vávra-Stařík unesen

Po odchodu z ČSR měl Josef Vávra-Stařík značné rozepře s dalšími exulanty vyplývající z jeho levicové orientace. Někteří ho považovali za agenta StB. Proto uvažoval o cestě do Jugoslávie či o návratu do ČSR. Tyto plány mu ale zhatilo odsouzení k trestu smrti v nepřítomnosti. Události nabraly rychlý spád. V říjnu 1949 byl Státní bezpečností unesen z Vídne do ČSR. Prožil čtyřleté věznění a sloužil jako „univerzální“ svědek v mnoha politických procesech (např. *Světlana* či s Miladou Horákovou). V srpnu 1953 byl jako nepohodlný oběšen.

I přesto, že byl Josef Vávra-Stařík výrazně levicově orientován, nebyly nalezeny žádné hodnověrné důkazy o jeho spolupráci s StB. Stejně jako řada členů *Světlany* sympatizoval s jugoslávským komunistickým režimem partyzánské legendy J. B. Tita, který měl ostré spory se sovětským diktátorem J. V. Stalinem. Víte něco o sovětsko-jugoslávské roztržce?

Referát 63-e.

č.j. A-2108/656-a-50.

Dne 11. ledna 1950.

Velitelství sluzby StB.

Předmět: Dosavadní význam z plánů dalšího vyšetření V-S.

Dosud byl V-S využíván tím způsobem, že mi byly předloženy body, o kterých pak se V-S srozumíval na stroj, který mi byl dán do celky.

V otázce základní vypovídá V-S, že tato organizace byla posouvána proto, aby odnímala členům počítadlo lidovky na partyzánských. Nežli V-S působil, že SVĚTLANY byla založena z jeho iniciativy jako organizace illegální, že dal pokyny svému zárukám z řad lidových partyzánských, jak tuto snaf vytvořit, ještě i pokyny k tomu, aby nábor dalších členů SVĚTLANY byl dán jeho jménem. K tomu však V-S přidržel, že v letech r. 1949 úplně stratil přehled nad touto organizací a vedoucím vyniklo ze mze z mukou. O toto mělo poznatky z našeho pronikání do SVĚTLANY, všeck také, že V-S se musel znova získat vedení nad SVĚTLANY, což se mu nepodařilo. Částečně o SVĚTLANY, které V-S odslítil, jsou nás zdejší JIS a průběhu likvidace SVĚTLANY a nemohou přinášet k zákonovému dokončení této likvidace podezřujících nových poznatků.

V rámci zájemců V-S v "Měsíčníku Moravě" a spolupracovníků Měsíci nachází se a někoho referováni nediplomovaní záteridi, někdyž záteridem některých krajů na Moravě a výpověď osob, které v té době malovaly V-S. Tyto výpovědi jsou velmi různé a vzhledem si odpovídají. V-S v té vlně vypovídá, že

Po únosu z Vídně byl Josef Vávra-Stařík (v textu označen jako „V-S“) intenzivně vyslýchán na Velitelství StB v Praze. Na fotografii úvodní strana tajného dokumentu z 11. ledna 1950 se shrnutím dosavadních poznatků z vyšetřování týkajících se založení Světlany

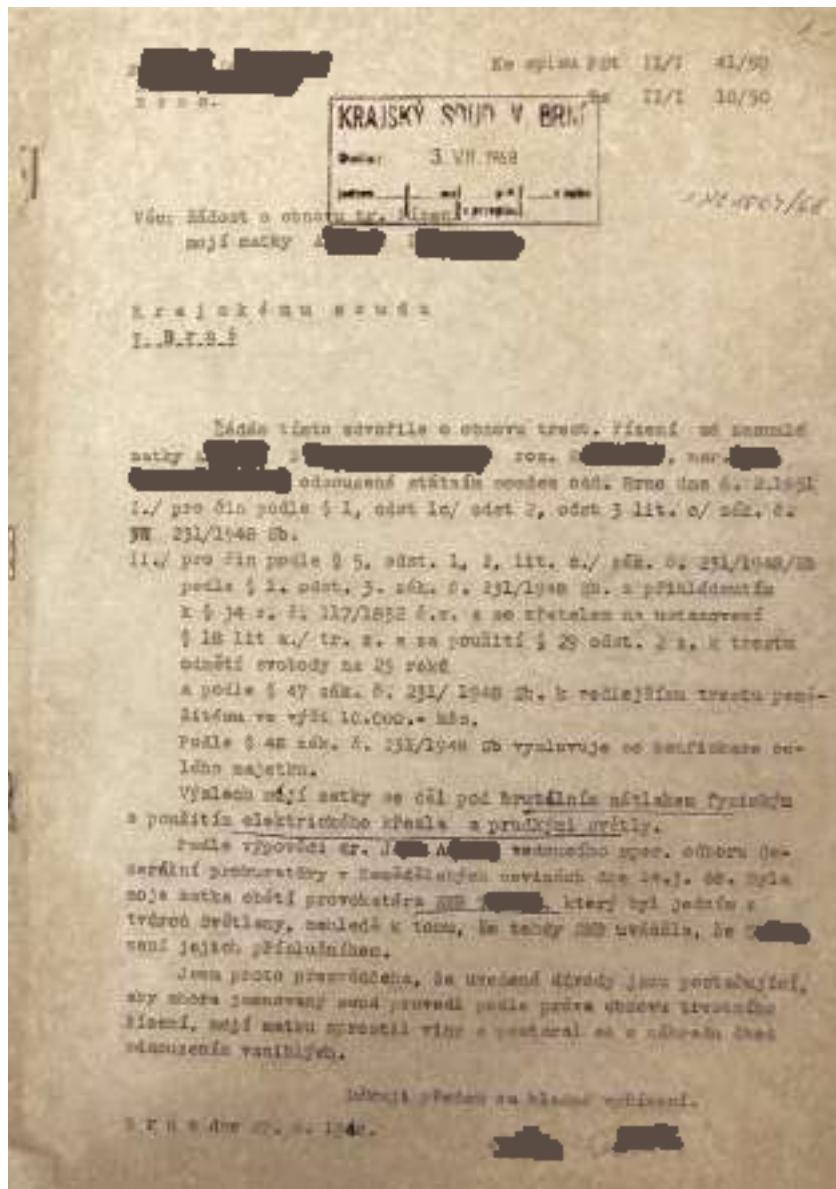
Zdroj: ABS

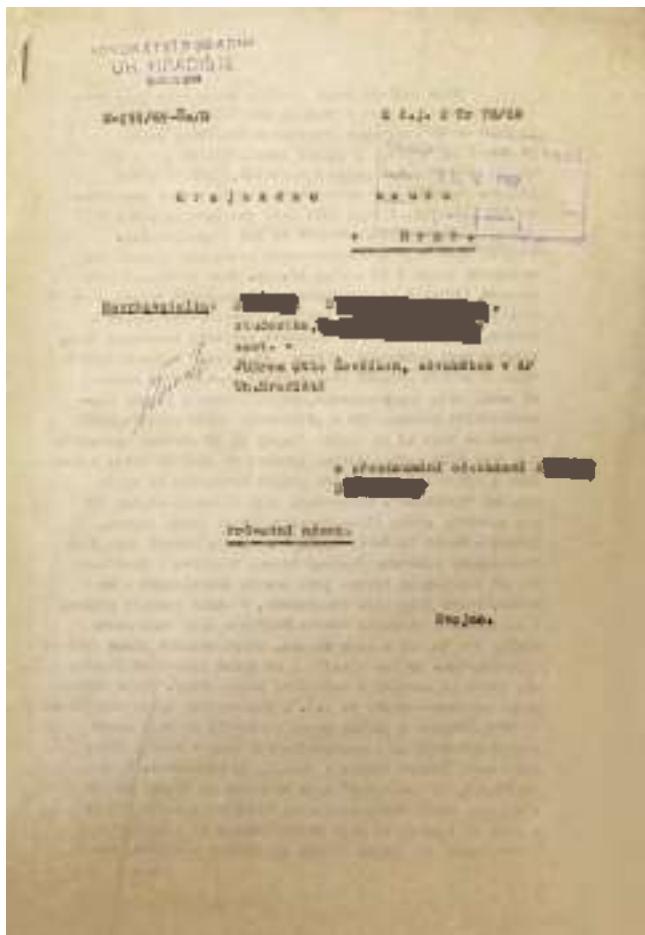
Záhada Aloisie Doležalové

Přešetření případu Aloisie Doležalové nemohlo být uzavřeno, protože během něj zemřela. Stalo se tak za podivných okolností 12. října 1965 při dopravní nehodě. Ve Světlanech byla v úzkém kontaktu s Jindrou Tabarou, resp. příslušníkem StB Turečkem. Po zatčení se bránila tvrzením, že jeho pravou totožnost odhalila a pomáhala mu z obavy před odsouzením za svoji předchozí činnost ve Světlanech. Dle jiné verze si během vyšetřovací vazby uvědomila své zneužití ze strany StB a vědomou spolupráci s jejím příslušníkem Turečkem přiznala pouze, aby se zachránila, což udělalo více obžalovaných. Navíc měla tři děti, včetně malé Světlany. Pravdu neodhalilo ani opakované přezkoumání, o něž požádala v roce 1968 již její dospělá dcera.

Kopie žádosti Světlany Janíčkové, roz. Doležalové, o obnovu trestního řízení za zesnulou maminku Aloisii Doležalovou z června 1968

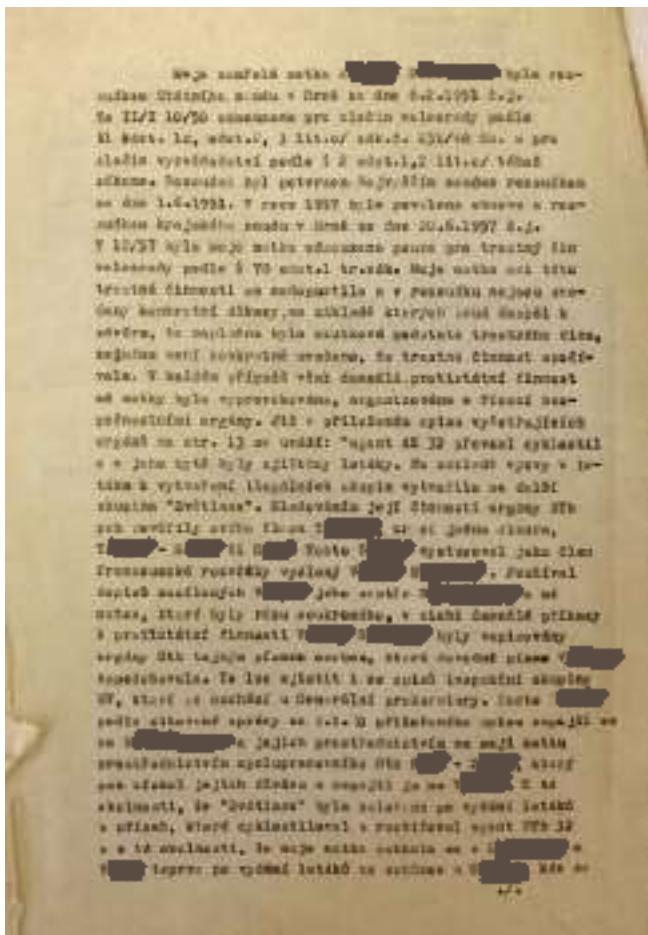
Zdroj: Krajský soud v Brně





Kopie žádosti Světlany Janičkové, roz. Doležalové, podané v květnu 1969 o přezkoumání odsouzení zesnulé Aloisie Doležalové

Zdroj: Krajský soud v Brně



oficiální polipostovánky je zřetelné, že vzdá Slovenské svobody
od rozhodnutí byla organizována v rámci organizačního
družstva dle dleky dleky i 29 vzdá 1969. Je
a ne vzdá 1969. Je k přezkoumání odsouzených odsouzených.

V Praze vydává, den 22. května 1969. [Redakce]



Bývalí političtí vězni zůstávali v přátelském kontaktu i po propuštění. Dopis Josefa Knolla (odsouzen v roce 1948 v souvislosti s případem Josefa Vávry-Staříka a organizace Světlana) adresovaný Aloisii Doležalové

Zdroj: Soukromý archiv Světlany Janičkové, roz. Doležalové



Po tragickém úmrtí Aloisie Doležalové zůstával Josef Knoll v kontaktu také s její dcerou Světlou. V dopise z 27. května 1969 jí radí, jak postupovat při rehabilitačním řízení

Zdroj: Soukromý archiv Světlany Janičkové, roz. Doležalové

Jan Skřipka – in memoriam

Jaroslav Skřipka podal žádost o rehabilitaci za svého otce Jana, který zemřel ve vězení na Mírově v roce 1957. Jan Skřipka během vyšetřování přiznal ukrývání a podporu členů organizace, ale odmítal, že by byl jinak aktivní nebo že by cokoliv podepsal a stal se přímým členem *Světlany*. V žádosti o soudní rehabilitaci a odškodnění svého otce nepopřel Jaroslav Skřipka jeho činnost, ale zdůraznil, také na základě dopisů a dřívějších sdělení svého otce, že se stal obětí provokace a uměle vykonstruovaného politického procesu.

Marie Zhofová, rozená Štrbíková, a Karel Štrbík – in memoriam

V dubnu 1968 podala žádost o přezkum a zrušení původního rozsudku za sebe a svého otce Marie Zhofová, roz. Štrbíková, která byla propuštěna z vězení v roce 1957. Její otec nepřežil vyšetřování a zemřel v roce 1950. V podstatě nepopřela otcovu činnost, ale sama údajně o ničem nevěděla a nic cíleně neprováděla. Potvrďila, že u nich na hájence přebývali různí lidé, ale dle sdělení otce se mělo jednat o studenty a rodinnou přízeň. Stryček Vrba jí říkal „Markétko“, ale rozhodně nešlo o krycí jméno. Pokud od něj předala dopis, pak tak učinila na přání otce, kterého poslouchala, nikoliv na příkaz samotného Jaromíra Vrby. Dále upozornila na průběh vyšetřování, kdy příslušníci StB upravovali protokoly dle vlastní potřeby. Když je odmítla podepsat, byl k ní přiveden otec a ona pak pod psychickým tlakem povolila.

Jakub Ševčík

V roce 1968 podal žádost o rehabilitaci také Jakub Ševčík, jenž byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn v roce 1957. Potvrďil, že byl skutečně v kontaktu s Antonínem Slabíkem, jemuž zajišťoval prodej automobilu. Jakékoli další styky či spojení se Slabíkem a dalšími odmítal s tím, že o žádné jejich protistátní činnosti neměl tušení a sám do ničeho nebyl zapojen.

Vzestupy a pády příslušníků StB



Fotografie příslušníka StB Jaroslava Turečka z doby jeho působení u KV StB Gottwaldov se sídlem v Uherském Hradišti

Zdroj: ABS

Vzestup Ludvíka Hlavačky

Přestože stál v pozadí všech nezákonného a sám potvrdil používání policejních provokací, na jeho služební postup to nemělo vliv. Měl pověst muže, který za úspěchem dokáže „jít přes mrtvoly“. V roce 1954 absolvoval roční studium v Sovětském svazu a po návratu jej čekal vrchol kariéry. Stal se náměstkem ministra vnitra. Od roku 1962 působil jako náčelník vojenského učiliště v Bruntále a později byl přeřazen na evidenční odbor Hlavní správy StB.

Pád Jaroslava Turečka alias Jindry Tabary

Za jeho nuceným odchodem od StB v roce 1951 byly pravděpodobně rozpory s velitelem Ludvíkem Hlavačkou. Ten mu vytýkal, mimo jiné, prozrazení své příslušnosti k StB Aloisii Doležalové. Po odchodu ze služeb Ministerstva vnitra byl zaměstnán u Vodotechny Přerov, n. p., později u Ingstavu Brno, n. p., a nadále bydlel v Uherském Hradišti. Paradoxně se tak setkával s propouštěnými vězni, před nimiž se kdysi vydával za agenta francouzské tajné služby Jindru Tabaru.

Oklamaný agent Karel Zámečník



Fotografie Karla Zámečníka z vyšetřovací vazby

Zdroj: ABS

Část zprávy generálního prokurátora ČSSR z roku 1965 o případu *Světlana*, ve které je Karel Zámečník identifikován jako spolupracovník StB

Zdroj: ABS

Byl členem skupiny Aloise Šimyřík-Jeseník a jako spolupracovník StB se zároveň podílel na její likvidaci. Narodil se v roce 1923 ve Vysokém Poli u Valašských Klobouk, později pracoval jako dělník ve Zbrojovce a stal se členem KSČ. V rámci *Světlany* obstarával některým členům zbraně a ubytování a současně podával hlášení o jejich činnosti a místě pobytu. Ani to ho však neuchránilo před zatčením a trestem smrti v roce 1951. StB se tak zřejmě zbavila nepohodlného svědka.

V trestní váci proti Aloisu Šimyříkovi + spol.
/ 6j. Rk 26/56 / bylo provedeno rozsudku soudění, že v této
skupině měl zvláště postavení Karel Zámečník, který po jídle
dovol byl spolupracovníkem StB a byl první pro Šimyříkovu skupinu
dokláněn. Zámečník se soudce vzdal odpovídání zbraní pro skupinu
byl však taktéž zatčen a po zatčení opět pracoval ve věznici pro
StB, kde měl za to různé výhody. Orgány StB mu byly milovány.

- 9 -

ninský trest. Obžalobní upřednostňoval osudem, přiděl konfrontace
probíhaly tak, že při nich Zámečník jen omítl s kouzlem a pro-
hlásil dnu, že výročí, že je pravivs to, co on vyslověl do svých
protokolů. K postavení tvrdí v trávě nedocházelo. Nakonec byl
Zámečník překvapivě odsouzen k trestu smrti s letkou upraven.

Václav Kocourek

Při přešetřování Inspekci ministra vnitra potvrdil svou spolupráci s StB a zapojení do tištění protirežimních letáků v rámci skupiny *Světlana-Makyta*. Narodil se v roce 1914 ve Francově Lhotě u Valašských Klobouk. Za války se zapojil do protinacistického odboje v 1. čsl. partyzánské brigádě Jana Žižky, odkud se dobře znal s některými pozdějšími členy *Světlany* z Horní Lidče. Po likvidaci *Světlany* pracoval na Okresním národním výboru ve Valašských Kloboukách.



Dosudrah Kocourek se znal s řadou partyzánských jednotek a doby ohloupenec byl značně v partyzánském hnutí. Po ztlačení Vávry Starika do rezervy, byly nové partyzánské dílny a jeho vzdělání a všechno v oboru, když ho obdržel Vávra Starik, byl nejdříve Lenhard, který poslal příslušek k němu a měl mít protistátní procesor v kreselském Vávry Stariku proti tehdejším členům. Lenhard a Kocourek začali se zapojit do organizace *Světlana*. Kocourek nevěděl jak se má k následujícímu Lenhardovi souhlasit a proto se obrátil na svého zástupce v Komisičkách, který byl velitelem LVA, kde se ověřovaly nové členy z výběru Lenharda a organizace křesel a začínaly se začínaly do protistátní činnosti, odtud Kocourek na přelom do Čech a teprve po maturitu vyhlašlal Lenharda, když všechno ještě nebylo všechno zmíněno. Neustálý Kocourek poslal za Kocourem dva orgány StB a to z. Benátk a Svitávka, která vše vysvětlovala, co mu bylo známo a Svitávka, díky kontaktu dalšího člena v této organizaci, avšak zároveň se podle pokynu orgánů v když ještě ne bylo všechno známo Lenhard a Benátky, přivítal a stal se členem StB Světlana Makyta a O všechno členství Svitávky podrobil správy a Benátky. Ještě prorozuměl, že v jeho rukou byl umístěn cyklistický a na počátku illegalistický tisk. Leták byl dostáván do všechny jednotky a v poslední fázi podesílal cyklistický Benátky, který v roce následujícího letadlo poškoloval. Předtím se lenhard na této příležitosti přesídlil Jenotík, který přišel se zahraničím.

Zde Kocourek, zapojil se do členství svého centra a Benátky, kterého illegalisti požádali o tom, že bude moci dojet do illegalisty a k tomu došlo na přesídlování mimo v Prahu, kde bylo pro ně vhodné místo. Před tím však Benátky byl jen znamenatelný. Při jednom pochodu od Benátky vystříhl, že dostal z dlaně senátu 10 líšek do organizace a následkem zemřel. / Bohuž vymstřídal, ne totéž neproniklo. /

O tom jaké měly být správy na Vávru Stariku Kocourek se svého Benátky nežádá, aby provedl instruktér principiální agent Jenotík.

V jeho rukou byl pak Pešlák a ten poslal ke Lenhardovi výzvu, aby vystoupil z Pohraničního svazu illegalistů. Ona mimo jiné i Lenhardovi mě předal černým náučnicovým Svitávky mikulec podle jeho jména také nejprve na Zámostí, kde byl známkou nového v Svitávce Lenhard a Komora, který také přišel z výběru a navštěvuje všechny okolních příchozích.

Kojšovský členství v organizaci vyzýval Lenhard, který nejprve zavedl k výběrových partyzánských jednotek dílny k protistátní činnosti předníholetého Lenharda, když mimo jiné i tato výběrová jednotka měla po známkem konstatovat a se svým Benátkem všechno, co bude mít.

Protistátní skupina SVĚTLANA získala v krátké době řadu členů. Byl vytvořen itd., když vojenský úřad povolal, udělal hodnotit, hrály se zbraně, vydával protistátní letáky a připravoval teroristické akce. Relyvala výrobu OO-NV Vávra Starika Lenhardovi se podařilo podat žádat do státu SVĚTLANY - MAKYTA, agentu krycí známky AK-J2, který na pokyn Benátky se v plném rozsahu do akce zapojil, aby mohl odhalit všechny členy SVĚTLANY a hlučnou trentnou činností, když dovedl také spolupracovníky převzal od illegalistů cyklistický, aby byl využit v své akci v Svitávce bylo, že připustil, aby zakončil illegalisty v hrotě národního spolupracovníkům ve vedení místního rozdanování letáků a neúčastnil se v jejich činnosti zábrana. Letáky byly ve známkem rozdaném vydávány a illegalisty rozdanovány po celém kraji.

Na podkladě letákové výzvy, založili illegalistickou skupinu a ALOIS SIMÁK byl partyzánským a osudem téhož, když přiznával teroristickou akce proti funkcionářům StB a k tomu užitku získávali zbraně.

Václav Kocourek – nedatováno

Zdroj: VÚA–VHA

Část výpisu ze záznamu o výpovědi Václava Kocourka před Inspekci ministra vnitra v roce 1956

Zdroj: ABS

Část zprávy Inspekce ministra vnitra z roku 1956 o činnosti a proniknutí spolupracovníka StB Václava Kocourka do *Světlany*

Zdroj: ABS

Část zprávy generálního prokurátora ČSSR z roku 1965 o případu Světlana, ve které je identifikován Václav Kocourek jako spolupracovník StB s krycím označením AK 32

Zdroj: ABS

Skupina "SVĚTLANA-MARTÝŘ" vedená Rudolfem Lenhardem se ocitla velmi záhy pod kontrolou státní bezpečnosti, a to již v době, kdy Lenhard měl s vytvořením první trojky / Lenhard, Matěj, Nykter /, neboť v té době byl získán do organizace Kocourek, který pak pracoval ve "SVĚTLANI" podle díkolů daných mu státní bezpečností. Ke Kocourkovi byl při vyuzezen cyklostíl na zhotovení protistátních letáků, které eklatně byly u mnoho rozmnožovány. Letáky byly pak rozšířeny různými cestami, resp. jimi byly rozmnoženy.

Pokud jde o koncept Kocourka, bylo provedeno revizi / díl. Rk 71/96 a Rk 20/37 / zjištěno, že jeho bývalým orgánem byl Bezpečík a pak Tureček, který rovněž vystupoval jako člen Stábu "SVĚTLANY".

Příslušné byly rozmnožovány na čtvrtce konceptuálního papíru světlomodrého starverní. Na tomto konceptuálním papíru byly rozmnožovány protistátní letáky v byte spolupracovníku AK 32 / Kocourk /.

Organ 37.

Klas: 4.

Dne 5. prosince 1948.

Úřední záznam č.

zpráv o informacích - důvěrka

dne 5. prosince 1948. ve Františkových Lhotách bytě AK-32
od 17:30 do 19:00. hod.

Novinky na úřední záznam č. 48/48., z dne 8. prosince 1948.

1. Úvod

2. Důvěrování sítě

3. Hodnocení

4. Obrázek

1. Josef Matěj v poslední době opět základně využíval AK-32 a dotazoval se také, kdo by mohl v jeho bytě usítit vysílačku stanici a následně by mohl být obhalován. AK-32 mu odpověděl, že zdejší mu voják a telegrafista a že by mohl zapojit se do sítě, aby tak mohl udělat. AK-32 tvrdí, že řídí Matěje ze svého sídla dejaní, jak je všechny rády z těchto illegálních organizací nechává za strachem využívat stanici k tomu do bytu vznik. Matěj mu ale odpoví, že u AK-32 stanicí usítit se ne a ani se nemůže, kde vysílačka se totéž dnes může. AK-32 mi říká daje, že se využívají stanice malého tohoto člena u Dr. Libalova ve Val. Kloboučkách.

Dne 5. prosince 1948. se žádalo AK-32, že po pozadí u Lehnarta se usnesl, že z AK-32 uschovávají cyklisty a že také budou u něho rozmnožovat letadly. Tyto letadla mají být dodávány jen spolehlivým lidem. V tu dobu přijal k AK-32 na návštěvu Jana bratra Karla z Františkových Lhot, a Matěj před tímto návštěvou vyzprávěl, že tak už to v republice dělá nejde. Je je to už jakeho na minima. Když potom Matěj AK-32 odhalil, pokračoval Matěj opět v předchozí debatě a při tom řekl, že bratr AK-32 je dechýr a že by mohl být pověřen rozsáhlou resp. rozbahněním letadla. Potéž Matěj vydál k zájmu pistoli, kterou předal AK-32 a později, že shrub je po Kyjovskovi mimo od Kyjovky ne zlizat a také že vystřílená ráže je až do výroby záložky. Při tom se jistě řekl, že zdejší budou mít trvalé, ale vzhledem k tomu, že Jasečík má zdejší menší ráže a že potřebuje každou ráži vzdále ráže, je při při této schůzce si tyto ráže s Jasečíkem vyměnil. Zdejší, kterou AK-32 od Matěje odbral je značka ČSO, ráže 7,65 mm, výstřelů dleto 344000.

Jedná před 5. prosincem 1948. Řekl Matěj AK-32, že Jasečík byl ukryt u mlynáře ve Štítině nedaleko Vlársku, který má krycí jméno Radka a je připravující členem jejich organizace. Mlynář je silný, tlustý člověk. Jejichdom k tomuto mlynáři chodí řada lidí, mlynář se jim byl ukryt Jasečíkem konti bezpečnosti a proto byl ukraden u mlynářova dvouha ve Štítině ve vilce. Jeden vrah Matěj neuvěřil.

V neděli dne 5. prosince 1948. Říkal Matěj AK-32, že AK-32 je již registrací členem organizace a že jíž následně opět. Při tom mu řekl, že vede pojedy s nimi do Vinohrad a Slavíčkova a AK-32 se mohl připravit na 15-18 hod., v kteréžto době se mohl otejeti. AK-32 však mohl nejednou přejít a opatrněl doma malé dítě, což tam řekl Matěj doposleda do bytu AK-32 a měl jeho otisku, jak pochodoval. Řekl tento řecku.

Po 17:00 hod. slyšel AK-32, že k bytu Matěje přijelo osobní auto až z Prahy Maxmilián z Bor. Libče, kteréto auto viděl ze svého okna bytu. Po autě přiběhl Matěj do bytu AK-32 a když viděl, že mlynářka AK-32 ještě není doma a že tento následně kamžíci usítit. Říkal Matěj, aby tedy AK-32 s nimi nejdříve, že to tedy vyřídí sám. Kolem 20:00 hod. přijel Matěj uvedeným územím opět do Františkových Lhot. Dne 6. prosince 1948 přijal Matěj doposleda do bytu AK-32 a měl jeho otisku, jak pochodoval. Řekl tento řecku.

Při této schůzce řekl Matěj AK-32, že jíž nebudou tak kleceny, aby na odboj říkali od svého mlynářova adresu. Je všechna si zafidil sám a se svěřil sítě Lehnarta pravence obstarávání finančních podpor ač osob, kterému se jeho illegální organizace zapojeny a které jsou podporují členy

Jeden z prvních dochovaných záznamů o předání tzv. agenturní zprávy spolupracovníkem StB Václavem Kocourkem (kryc označení AK 32) o činnosti podskupiny Švětlana-Makyta z prosince 1948

Zdroj: ABS

Světlana? Mlčte teroristé!

Návrat ke starým pořádkům po příjezdu tanků vojsk Varšavské smlouvy v srpnu 1968 platil i pro *Světlalu*. Soudy politickým vězňům rehabilitaci vesměs nepřiznaly, žádosti byly stahovány, mimo jiné i proto, že vytrvalým žadatelům hrozily v případě neúspěchu úhrady soudních výloh. Organizace bývalých politických vězňů byla zakázána. Pokud se o *Světlane* oficiálně vůbec hovořilo, pak znovu jen jako o teroristické organizaci z počátků budování komunismu.

Invasí vojsk Varšavské smlouvy 21. srpna 1968 byly ukončeny snahy o reformu a „demokratizaci“ komunistického systému v bývalém Československu. Některým představitelům KSČ, a především ústředí v Sovětském svazu, se uvolnění poměrů nelíbilo, a proto bylo rozhodnuto potlačit tento vývoj násilím. Sovětská okupační vojska zůstala na území bývalého Československa až do pádu režimu a definitivně jej opustila roku 1991.

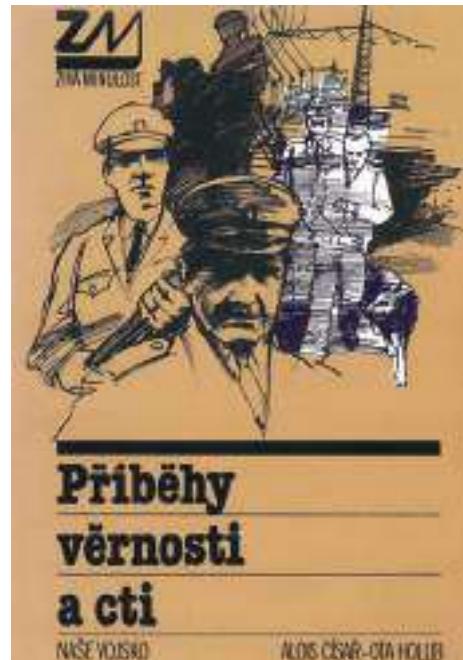


Zpátky v čase

Počátky tzv. normalizace znamenaly po roční existenci i zánik Klubu bývalých politických vězňů (K 231), který od roku 1968 sdružoval někdejší politické vězňe a bojoval za jejich očištění a odškodnění. Nastalo dlouhé mlčení, občas přerušené zkreslením historie a pokusy o ospravedlnění teroru 50. let a okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy. Příkladem může být úryvek z knihy *Příběhy věrnosti a cti* od Aloise Císaře a Oty Holuba nazvaný *Konec Světlany*. Vyšel v tisku 19. srpna 1988, v předvečer 20. výročí srpnové okupace. „Psal se rok 1968. Třídní nepřítel se už zcela zřejmě hlásil ke starým cílům. Proti Sboru národní bezpečnosti, zejména proti státněbezpečnostním složkám, se vzedmula vlna nenávistních kampaní, pomluv a skandalizace. Jedovatá slina neušetřila ani světlou památku strážmistra Bohumila Hýla. Příslušníci „SVĚTLANY“ a její pomáhači vzdor plné prokázané protistátní činnosti, vzdor tomu, že do poslední chvíle ukrývali vraha Vrbu, požádali dokonce o úplnou rehabilitaci. Soud zcela právem jejich odvolání, které nebylo možno označit jinak, než jako drhou provokaci, zamítl. „SVĚTLANA“ definitivně zhasla.“

Normalizace – označení pro období let 1969 až 1989 v bývalém Československu. Šlo o tzv. normalizaci domácích poměrů a likvidaci reformních snah z 60. let. Začala rozsáhlými čistkami, kdy byly desetitisíce lidí vyhozeny ze zaměstnání a škol. Charakteristickým rysem byla nehybnost, stereotyp a umrtvení kulturního, společenského i politického života a hospodářská stagnace. Život v zemi plynul monotónně bez větších výkyvů, vymezován pouze stranickými sjezdy, oslavami významných výročí a svátků, jejichž obsahu již ale nikdo povětšinou nevěřil.

Jedna z podskupin *Světlany* se počátkem 70. let stala námetem pro pořad Československého rozhlasu *Z tajných sejfů*. Originál nahrávky ani scénář k pořadu se v archivu nepodařilo dohledat
Zdroj: ABS



Titulní strana knihy *Příběhy věrnosti a cti* od Aloise Císaře a Oty Holuba



přesněji spesovíci proti komunistům, byl pozvánce strach. Objevil se, že kresťané proti ním nevelkou početkou, jak je tím strašil jejich předák. Ne se však nestalo, a tak řekl život a dítě v obci nemáme dař. Změna vlivného režimu se projevila v obci blakotínm v dudíckách, a to klesla v mimo. Rovněž bylo doslaváno o 100 % mláka více.¹⁰⁸

Také knězík a Hrdlořecký klokočíci jsou třídu státnovíků. „V červnu 1948 vyvraždilo vnitropoličtí napříti v městech stále vlivným pracujícím lidem nad základní barikádami. To všechno obecně byly základny akcí výboru Národní fronty, které souzavávaly velkou hru v seni. Prezident vnitřního občanstva umula ihned pětileté politické rozmístěnosti. V noci obec se ucházela jediná strana komunistická, která jedná i v obci vlastní organizaci, jíž jednoznačným předsedem byl s. František Hanák.“¹⁰⁹

Tak tedy nedavně skončil v červnu 1948 pokus ovládat vzniklý svět pokojně vývoj k socialistickým u měst Československa. Nezdálo se již jakoukoliv vlnu v roce 1948, kdy v dudíckém domě sociálně demokratické vlny mohla dojeti mnoho vlnařů dudíckých a socialistických mluvy mnoho pracujících lidí ažutit utopit v levu.

Dudícká vlna již v roce časopisem vzbuzovala vlnuřství nad vlnkou v roce 1948 vlnkou na předešlou jednou kapku leva.

Přesto se naprostě zbytelně strachovali političtí edpenci před útokem odvodu. Důležitou zádu a všechnu pracující lid k dobrovolné vlnění nad mnoha vlnou komunistické strany, a ta ve svém programu mnohá třídu mrač. A jistěže otiskového představu všeobecných politických stran uchále na kapitalistický násled, pak to bylo prosto, že si byli všem dobře vědomi své nové zdroje na republiku, na jejímž lidově demokratizaci zřejmě zřejmě na nějakých mnoho průkopníků lidu. Domnali se tím, pro koho pracovali. Pracovali v koldu mnoh i akademické barikády muk. I v zahraničí si vlnkou mnoh už všechny ti výhryli, výhryžat jednáky gusi. Přesto vyslali zpět do vlasti mnoho dětíků ke všem vlnám sloupořídku dobrovolnku, výškovým v signifikantním společenském kontextu, aby už vlnou organizační teroristické handy k vznášdě komunistických funkcionářů a mnohem vlnoužem poslavných občanů před spoluprací s komunisty.

V časopisu Ospravedlnost ze dne 19. ledna 1973 vzpomněl na třídu podle v této teroristických organizacích s. Petr David: „Psal se tak 1949. Volejšovat byla povětšina lidostí, kteří se sdružily v maloborském kostele na vlasti – na Valašsku. Třídu například pořádaly v červnu 1948 a mnohí vedle svých nadřízených a nadřízených. Pečlivě říkalo a výběrovým důvěřeným a společenským kontrolou články se adresovali do prostředníků illegální skupiny. Anonymy rozhlasových vysílání typu Svoboda Evropy chytily do čtema svého spisu, poslaly a žádaly. Důvěry pokyny, kde u jak škod. Brániči zrovna Československa přeházel stovky agentů. Přívaly zkušené, oschácky i penze. Z haldou předky statice brána. Písací stojel v praxi mnohům na tyto akce dolary. Ostat, výjim když dalo mnoh paragonů muk, mili jedna společnost cíl – vznášdě lidově demokratizaci světa.

Pro přiblížení Ospravedlnosti na byla všemi třídkou doba. Zajížděl proti záhad-

něm, mnohoznačném nepříteli ze všech sil, a kmají sbírávání, mnohdy až do dospělosti cyklopická. Složitá věta svého písma, kterou došli do rukou všechny lidé. Složitá věta i oddané důlníké tradi, ve které vysíl, když obleče na smrtelné nebezpečí, které za ně zhlubu na každou krkou. Nebož až spolitá všechny ty hromy svého prosvětlenka. Bezpochyby a Hrdlořecký muk, třídu jist v těžkou obdobu bojuj proti neplácenkou rozšířenou padanou ponahali. Mnozí z nich se již nikdy nevrátili ke svým divarům, zanechali po sobě své pláznici muk, když vzdali dýsi...“

Legální skupiny nastoupily své postupy – polohovat, terrorizovat, pálit, houpat a vzdít. Vytvářet psychickou strach, nevěty, sržitost a nedívky v mnoha lidovcích muk.

Jedna z pedagogických teroristických skupin se tříkrát pokusila zavrhít představu mnoh organizační komunistické strany v Lidečku. Pracovníkům bezpečnosti se podařilo vše tyto plány ohlásit a snuffit. Bezpečnost složek jako odveta vystřílní okamžik u bytu funkcionáře.

V Koli zavrhli hradní listence jen proto, že všechni mluvili a vzdali jin paní. Zmazaný mluvčík byl odvlečen do lesa, kde ho zastřílili samos se zde. U Nového Hrozenkova zavrhli českého spisovce dva hrabat Hamrů. Po zastřelení jím zvýšenou respekt obětí, aby je nikdo nepoznal, a zároveň mnohdy potom zahrávali v lese. Ve výpočtu pedagogických stříškých dětí bylo mnoho pakonávovat díky. V této době vstupuje na kontrarevoluční scénu ilegální organizace a kryjova, zároveň „Světlany“. Vznikla a počala ostřílenec Václav Šťáhlík, agenta nápadně nevěděly, kterou byl ukolevan a placen. Václav Šťáhlík všem už tak mnoh, aby mnoh avn kříž vlastní muk. Ne, to zdaleka ne. Sedí si poklidně v truhláku a zkušá svého vlnařskou přes láznice jednoho agenta, zároveň a když když křížek a přepřávává. Neplácení se zhruba v roce předpokládá mnoho lidí vlastní vlny MEZ a skrátil zde zhruba. Gist lupo skryl ve skryjí ve věži kostela v Prádle. Ríká m, že s jídelnou roste char. Bandité, pojďte zavítat vlastní vlastní muk, že nelyk dosud dopadnuti, se rozhodli ke křížování čínské „gra výtratu“.

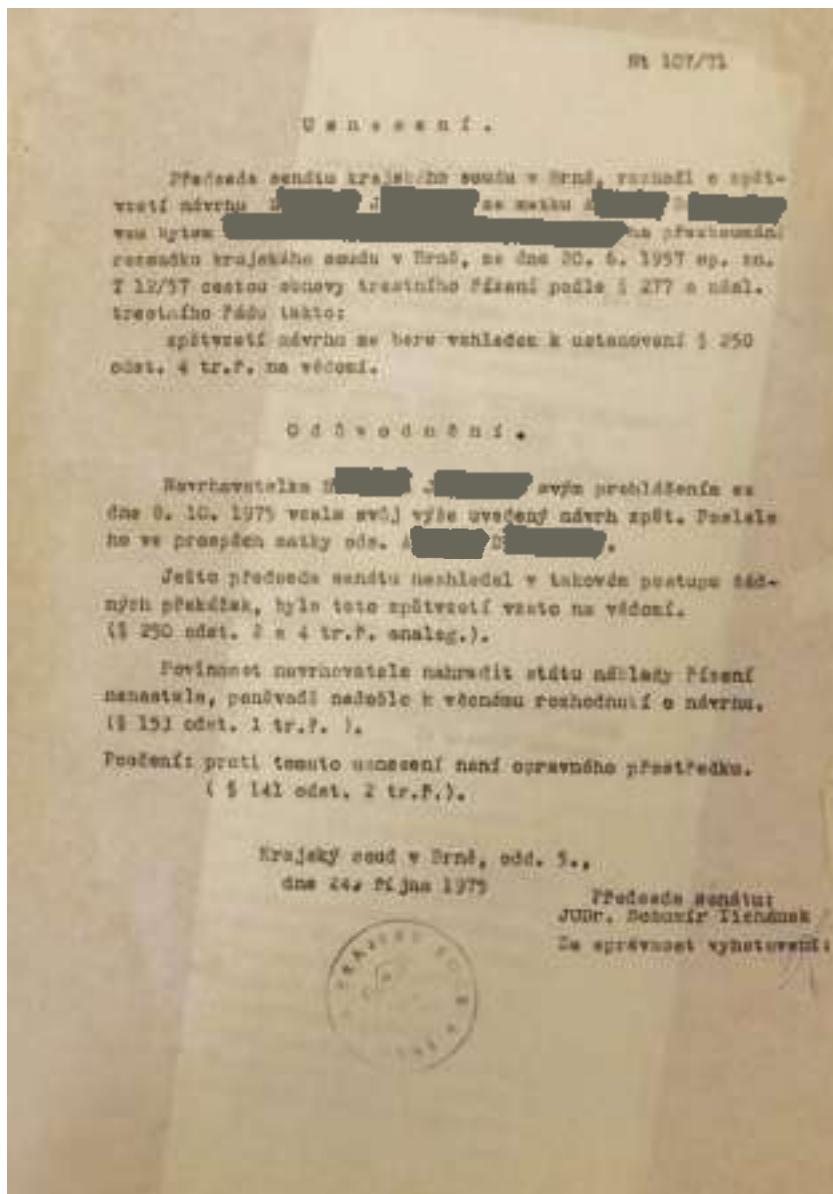
Sestřílení skupiny teroristů pošlo za hřebec dce do muk obec a ve jistém

Takto vzpomnali funkcionáři KSČ a příslušníci StB na likvidaci Svetlany v 70. letech

Zdroj: Bohumil Klícha: Revoluční cesta Valaška k socialismu, Ostrava 1975

Příběh Svetlany představoval pro tehdejší média tabu, nově jej tedy vyprávěla v rozporu s fakty, a to i zaznamenanými ve vyšetřovacích spisech. Zámrně jej překrucovala tak, aby byl v souladu s dobovou propagandou. Vrcholem mediálního zájmu o Svetlanu byl paradoxně raně normalizační film Cesty mužů. Pak však na bezmála dvacet let zavládlo nad Svetlanou hluboké mlčení, které trvalo až do roku 1989.

Osudy členů *Světlany*



Rehabilitace Aloisie Doležalové – in memoriam

Návrh na přezkumné řízení podané
Světlanou Janíčkovou, roz. Doležalovou,
Krajský soud v Brně zamítl v roce 1971.
Návrh o rehabilitaci dcera Aloisie Doležalové
sama stáhla v roce 1975.

Rehabilitace Jana Skřipky – in memoriam

Jaroslav Skřipka stáhl žádost o rehabilitaci
svého otce v roce 1973.

Rehabilitace Marie Zhofové, rozené Štrbíkové, a Karla Štrbíka – in memoriam

Marie Zhofová, roz. Štrbíková, žádost
o rehabilitaci sebe a svého otce stáhla
v roce 1974.

Rehabilitace Jakuba Ševčíka

Jakub Ševčík stáhl žádost o svou rehabilitaci
v roce 1974.

Usnesení Krajského soudu v Brně o zpětvzetí
návrhu Světlany Janíčkové, roz. Doležalové, na
rehabilitaci její maminky Aloisie Doležalové,
rok 1975

Zdroj: Krajský soud v Brně

Australan Antonín Slabík

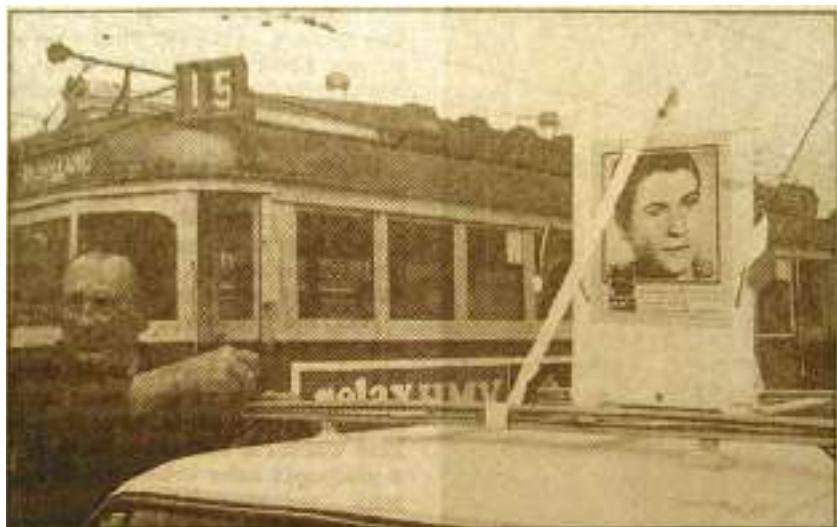
Po útěku s rodinou do Rakouska odešel v 50. letech do Austrálie, kde roku 1981 zemřel. Velmi aktivně působil v československých exilových organizacích. Inicioval založení Jednoty Jana Palacha ve městě Geelong a zapojil se do vydávání tiskovin. Celou dobu se snažil udržovat kontakty s řadou předních exulantů. Po pádu komunistického režimu byl některými autory označován za dlouholetého agenta československé rozvědky, ovšem bez jakýchkoli hodnověrných důkazů.

Antonín Slabík připevňuje portrét Jana Palacha během demonstrace v Melbourne, rok 1969

Zdroj: Soukromý archiv Aleše Macháče

K 10. výročí sebeupálení Jana Palacha postavil Antonín Slabík na své farmě u města Geelong na jeho počest pomník. Antonín Slabík na fotografii uprostřed vlevo

Zdroj: Soukromý archiv Aleše Macháče



A. Slabík připevňuje na svůj automobil při demonstraci v Melbourne fotografií upáleného Jana Palacha (1969)

Foto: archiv





Antonín Slabík v Austrálii založil Jednotu Jana Palacha (jíž byl také předsedou), která se stala součástí Československé obce legionářské v zahraničí. Antonín Slabík na fotografií první zleva

Zdroj: Soukromý archiv Aleše Macháče



Antonín Slabík zemřel v Austrálii v roce 1981, nemohl se tak bránit pozdějším nařčením ze spolupráce s StB po pádu komunistického režimu

Zdroj: Soukromý archiv Aleše Macháče

Kanadsko-australská cesta Bedříšky Došílkové, rozené Slavíkové

V roce 1951 odcestovala z Rakouska do Kanady a později do Austrálie, kde žije dodnes. Zde se poznala se svým současným mužem Janem Došílkem. Po odchodu z Rakouska se již sama politicky nijak neangažovala. Její muž byl ale aktivně činný, spolu s Antonínem Slabíkem, v různých československých exilových sdruženích a spolcích.

Rodina Bedříšky Došílkové, roz. Slavíkové,
a Antonína Slabíka v Austrálii – nedatováno

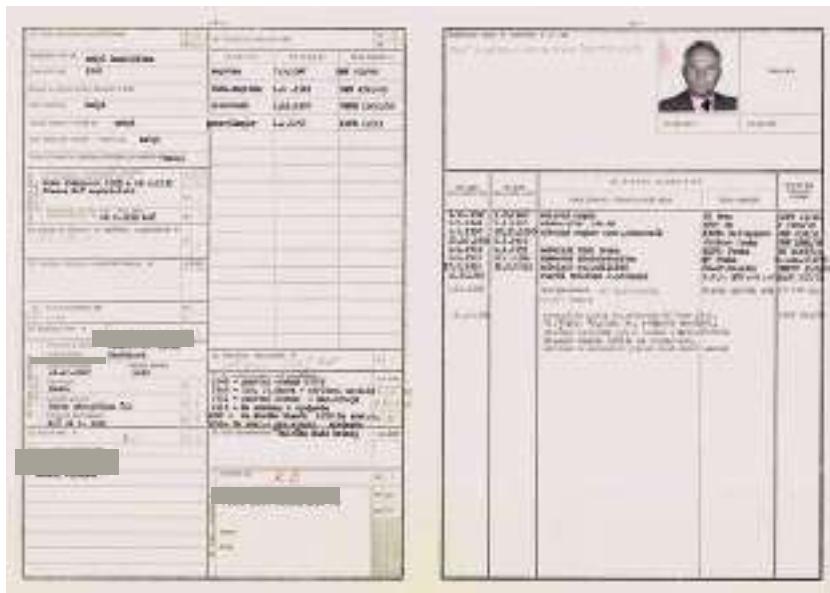
Zdroj: Soukromý archiv Aleše Macháče



Pokojné stáří příslušníků a spolupracovníků StB

Generálmajor ve výslužbě Ludvík Hlavačka

Do důchodu odešel v roce 1968 v hodnosti generálmajora a s pochvalným uznáním ministra vnitra za „obětavé a svědomitě plnění služebních povinností“. Období normalizace na rozdíl od řady bývalých členů *Světlany* prožil tento kovaný straník jako klidné období odpočinku. Zaslouženého?



Část osobní evidenční karty příslušníka Ministerstva vnitra genmjr. Ludvíka Hlavačky obsahující základní údaje o jeho službě

Zdroj: ABS

Václav Kocourek

V roce 1985 se dočkal uznání jakožto pomocník československých partyzánů dle zákona. Pomohlo k tomu i svědectví bývalého příslušníka StB Rudolfa Bezděka, který ho spolu s Jaroslavem Turečkem na konci 40. let řídil při likvidaci *Světlany*. Po pádu komunistického režimu bylo proti němu vzeseno obvinění, že partyzánské ocenění dostal neoprávněně jako odměnu za práci pro StB. Nicméně je potvrzeno, že se Kocourek skutečně aktivně do protinacistického odboje zapojil.

Čest a úctu obětem

Konec komunistického režimu v roce 1989 přinesl možnost očištění v podobě obnovených rehabilitací, na které bývalí političtí vězni tak dlouho čekali. Stali se obětí provokatérů Státní bezpečnosti, nebo se podíleli na protikomunistickém odboji? Budou bývalí trýznitelé konečně potrestáni? Dříve nedostupné archivy se začaly pozvolna otvírat a rozplétání skutečného příběhu *Světlany* tak mohlo začít.
Nebo taky ne?



Konečně spravedlnost?!

V roce 1990 byl přijat zákon o soudních rehabilitacích, na který navazovalo ustanovení o protiprávnosti komunistického režimu. Rehabilitace se týkaly politicky motivovaných rozsudků přijatých od 25. února 1948 do 1. ledna 1990. Do roku 1992 tak bylo plošně rehabilitováno 255 399 politických vězňů.

Nedostatkem rehabilitací se staly tzv. zbytkové tresty. Byly důsledkem dřívější praxe, kdy se politické delikty doplňovaly o obvinění závažného kriminálního charakteru, nejčastěji vraždy, napomáhání k nim aj. Mnoha politickým vězňům tak i po rehabilitacích zůstaly tresty za tyto činy. V případě *Světlany* se to týkalo všech popravených osob a řady dalších odsouzených. Do roku 1994 byli plně rehabilitováni všichni popravení vyjma Františka Many, kterému zůstal zbytkový trest ve výši 6 měsíců odnětí svobody.

Aloisie Doležalová a Josef Vávra-Stařík očištěni in memoriam

Díky neutuchající snaze jejich dcery Světlany Janíčkové, rozené Doležalové, byli plně rehabilitováni po roce 1990. Ani to nezabránilo opakovanému nařčení Josefa Vávry-Staříka a Aloisie Doležalové ze spolupráce se Státní bezpečností.

Jan Skřipka očištěn in memoriam, Marie Zhofová, rozená Štrbíková, a Jakub Ševčík očištěni

V roce 1990 se všichni tři dočkali plné rehabilitace.

Jaromír Vrba vyznamenán in memoriam

V roce 1997 byl Jaromír Vrba vyznamenán prezidentem republiky Václavem Havlem in memoriam Medailí Za hrdinství za činnost v protinacistickém odboji.

Tato soudního rozhodnutí dne 27.11.1990
krajský soud v Brně učinil v reabilitaci svého
družstva.

I. říš. řík. řík.

Krajský soud v Brně učinil v reabilitaci svého
družstva dne 27.11.1990 v rozhodnutí číslo 113/90 řík.
Toto je:

Alma Doležalová
nar. 7. 6. 1922 v Olomouci, svob. býv. řík., Chomutov 12

je důvlece rehabilitována

začíná-li od 1. prosince 1990, když číslo 113/90 řík., počet 398
a všechny jiné výsledky dle 113/90 řík., číslo 367/90 řík.

Výsledek byl upřímně oznámen státnímu zastoupení v Brně,
za účtu K.L.1991, srovn. č. 19/11/1990, a byl oznámen k zamítnutí
právního sporu v Brně, za účtu 28. 11. 1991, číslo 113/90 řík.

Podle § 2 odst. 2 zákona trestního zákona č. 113/90 řík.

je povolená

zaměstnání a krajského soudkyně, kterou byla v traťový den
dne 9. 10. 1990, číslo 113/90 řík.

Edikt o rehabilitaci

Relykující soud v Brně oznámení svého vlivového pravomoci
státnímu zastoupení v Brně a soudu v Brně, že Aloisie Doležalová
je důvlece rehabilitována, kterou se vztahuje na trestní řík.,
kterou byla určena výsledek.

Na základě oznámení i z odst. 1 odst. 2. 113/90 řík.,
byla ze zákona zrušena uvolněna z vlivového pravomoci svého
právního zástupce, na když oznámení oznámení, a ta k datu,
kdy byla vydána.

Pojetí z odst. 2 odst. 2 zákona trestního zákona č. 113/90 řík., zastoupení
soud trestního zákonu a krajského soudkyně podle oznámení trestního
soudu.

Poznámka: Právo k povolení upřímně k tomu poskytne trestní
řík. nebo jeho poslancem a to v každopodivném výsledku
či v Praze přesudzovacím výsledku zákona
o trestech.
Doležalová může zdat svědectví což od své
soudnice, a když oznámení návštěvě své
soudnice poskytne.

V Brně dne 27. 11. 1990



Alma Doležalová
rozkaz o rehabilitaci

Úřad pro právní pomoc a právní
informace České republiky
Ministerstvo spravedlnosti ČR

I. říš. řík. řík.

V Praze dne 8. 11. 1990

Fani
světlana.janičková

vážení paní,

o Vás domluvovali dne 24.10.1990 ve výkazu Josefa
Vávry, nar. 19.10.1907 v Brně, že byl povolen rehabilitován
a že oznámení Ministerstva spravedlnosti ČR číslo 113/90 řík.
číslo 367/90 řík.

Jak jsem Vám již sdělila dlemlouvu ze dne 23.6.1990,
obracejte se následně na místního soudu v Praze.

vážení zástupce,

Janice, Šárka Hanzelková, r.v.

je oprávnět vyhledat.

Zpráva o plné rehabilitaci Josefa Vávry-Staříka z roku 1994

Zdroj: Soukromý archiv Světlany Janičkové, roz. Doležalové

Rehabilitační usnesení Krajského soudu v Brně z roku 1990 vydané
Aloisii Doležalové in memoriam

Zdroj: Soukromý archiv Světlany Janičkové, roz. Doležalové

POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY
ÚŘAD DOKUMENTACE A VÝŠETŘOVÁNÍ ZLOČINŮ KOMUNISMU
SLUŽBY KRIMINÁLNÍ POLICE A VÝŠETŘOVÁNÍ
Petrovské předměstí 21/ÚDV, Policie ČR, 170 34 Praha 7

Tel.: 974 812 202, Fax: 974 841 875

E-mail: adv@jpmcr.cz

Číslo ÚDV: 3/2007

Datum 17. května 2007

Uvažuje vás v odpovídání

Výtisk č.: 1
Počet listů: 1

Vážení paní
Mgr. Světlana JANÍČKOVÁ

Vážení paní,

dne 30. ledna 1. r. násť úřad ředitel Vaši žádost o provádění sloužebnosti, zda Vaše maninka spolupracovala se Státní bezpečností. K situaci pakem skupiny Světlana a tímto i k osobě Vaši maninky existuje zařízení materiálů, které bylo nutno provést, záležitost byla komunikačná i s Národním archivem.

Zhodnotit infiltraci SB do skupiny Světlana je vše velmi komplikované, některou roli v tomto zařízení sehrál představitel SB, který využíval v případu jako agent francouzské správodajské služby pod krycím jménem Jindra Tábora. Tomuto provokátorovi se podařilo napojit na Vaši maninku, která se v té době snažila uphnout do zahraničí, a jejím prostřednictvím ovlivňovat skupinu.

Je pravda, že Vaše maninka je v archivních materiálech záznamy označována jako spolupracovnice bezpečnosti během bělidla skupiny Světlana, tato může se však nepodařit doložit uvekvení materiály. Inspektor ministra vnitra, který případ odnosí do skupiny Světlana v 50. a 60. letech prošelkovával, ji v polovině 50. let označuje za „nevědomou spolupracovnicí“ a konstatuje, že „její trestná činnost byla z vnitřní činnosti vyprovokována“. Výše uvedená tvrzení, která se během výšetřování i později během prošelkování Inspektor ministra vnitra o její spolupráci s bezpečností objevila, se nepodařilo doložit archivními materiály. Tábor září v prosinci 1955 při výslechu inspektor neopak poptál, že by Vaše maninka a jeho příslušnosti ke Státní bezpečnosti vzdala.

Na základě studia archivních materiálů můžeme říct konstatovat, že se nepodařilo k osobě Vaši maninky dosledit žádné zmínky o instrum. ani písemném slibu spolupráce se Státní bezpečností.

S pozdravem

plk. Mgr. Irenej KRATOCHVIL

ředitel úřadu

Vyfotil: Mgr. Milan Bárta
sob: +420 974 844 275

V roce 2007 ÚDV potvrdil, že Aloisie Doležalová nebyla vedena jako spolupracovnice StB

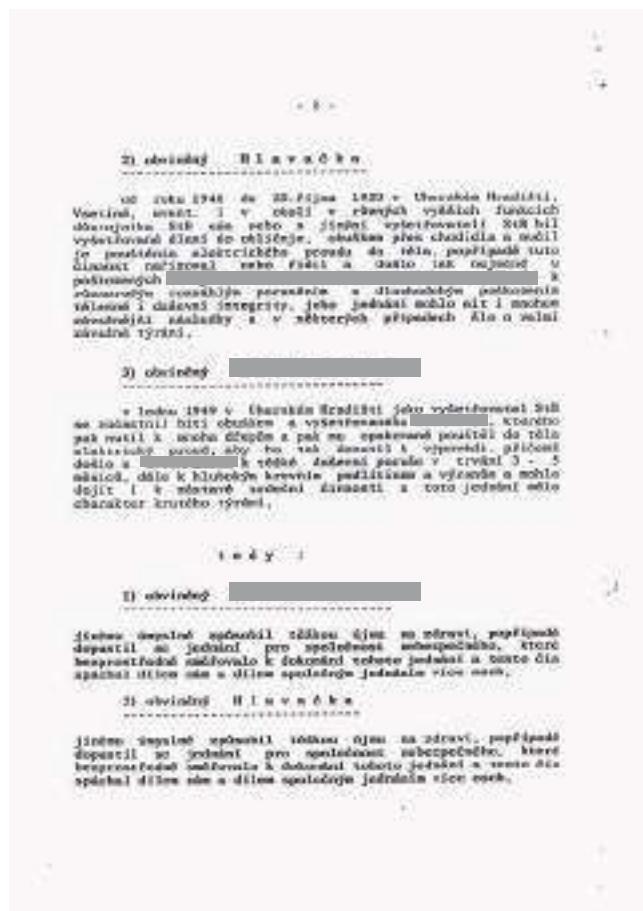
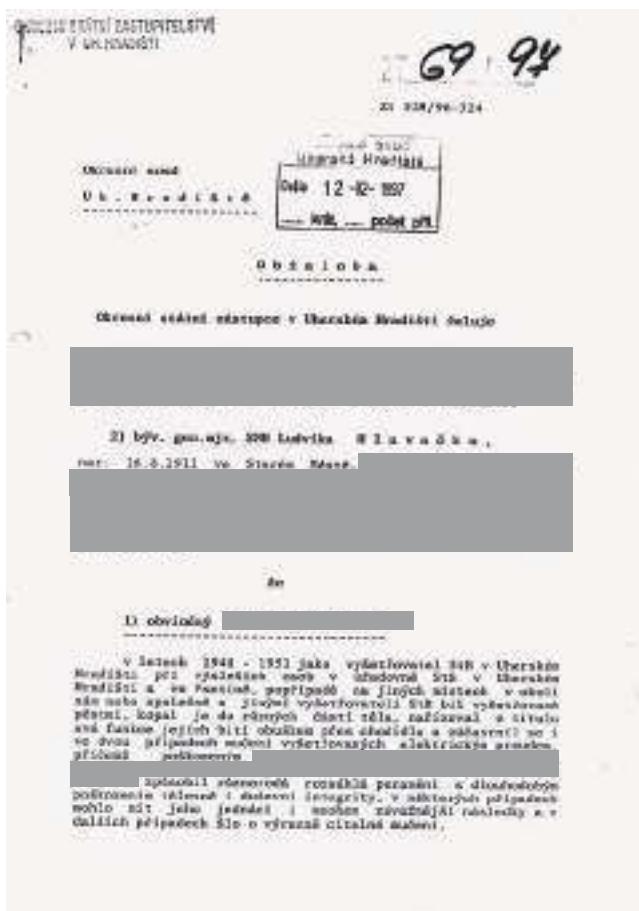
Zdroj: Soukromý archiv Světlany Janíčkové, roz. Doležalové

Za zločiny StB trest?

V souvislosti s rehabilitacemi se objevily také snahy o řádné potrestání bývalých příslušníků StB zodpovědných za nezákonné 40. a 50. let. Tímto úkolem byl pověřen Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu při Policii ČR. Zabýval se i příslušníky StB, kteří vyšetřovali případ *Svetlana*, ale podobně jako v jiných případech s nevelkým úspěchem.

Část obžaloby podané Okresním státním zastupitelstvím v Uherském Hradišti na Ludvíka Hlavačku v roce 1997

Zdroj: Soukromý archiv Zdeňka Homoly





Fotografie bývalé vyšetřovny StB v Uherském Hradišti, kde docházelo k mučení zatčených elektrickým proudem – svědek, bývalý příslušník KV StB v Uherském Hradišti, ukazuje na místo, kam podle své výpovědi uschoval el. přístroj používaný při výsleších

Zdroj: Okresní soud v Uherském Hradišti



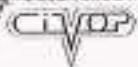
Pohled na půdu od zadní části ke vchodu, vpravo je zadní stěna výslechové místnosti

Zdroj: Okresní soud v Uherském Hradišti



Celkový pohled na dřívější sídlo StB Uherské Hradiště z ulice - dříve Kunovická

Zdroj: Okresní soud v Uherském Hradišti



Centrum informací a rozšíření ochrany práce
198 09 Praha 9, Poděbradská 56/184

ÚČINKY ELEKTRICKÉHO PRODNU NA LIDSKÝ ORGANISMUS.

PRAHA
3.9.95

2. vysokého napětí zahrnuje časovou dobu očekávání, ze při pohledu na vlnu elektrického proudu od vzniku. Proud v tělese připadá nejdříve všem jen zlomek vteřiny, takže můžete mít výkon, když přesně mimo rovnoběžku s proudem je pak avšak téměř daleko vzdálen vztah.

Pravoměrný účinek zářivého proudu je 50 Hz a stejnosměrného proudu:

0,6 - 1,5 mA: zářivý - pochválen, poslat průchodu proudu, chvění proudu,

2,0 - 2,5 mA: zářivý - silné chvění proudu,

2,5 - 3,0 mA: zářivý - silné chvění proudu,

3,0 - 3,5 mA: zářivý - silné chvění proudu,

3,5 - 4,0 mA: zářivý - silné chvění proudu, poslat průchodu proudu, pocit cepa,

4,0 - 10 mA: zářivý - bolavost v pravém, v zádech a zadách, lze poslat elektrickou,

zajednávající - všechny pocit,

10 - 25 mA: zářivý - silná bolest, všechna dýchání, ruce svolna ochromí, náruč poslat elektrickou,

zajednávající - jakákoliv pocit tepela, nepravidelné zákonem svazit na ruce,

25 - 30 mA: zářivý - ochromí dýchací orgány, bezvýdechu, pochválen chvění srdečních komů,

zajednávající - silný pocit zářívání kůže, stílené dýchání,

30 - 100 mA: zářivý - ochromí dýchací orgány, zastavení krevního oběhu, silné srdeční komo, oblast srdečního proudu,

zajednávající - ochromí dýchací orgány, tepelné a elektrolytické zásahy na srdcový systém,

100 a více: zářivý - podlín prohlížení svalstva,

zajednávající - ochromení srdeční činnosti, popadeniny svalů, zásahy elektrolytické

zásah.

Soudní účinky elektrického proudu jsou vypočítány součinem zářivých orgánů a vzdálu, jenž je vlivem namířeným vzdále.

3) nepravidelný psychofyzioligický stav člověka, např. zářivá oddávaná výkonnost, zářivá výkonnost, výkony, po poslat silnou, krátkou výkusu vytvářejí super lidského těla.



Zpráva o účincích elektrického proudu na lidské tělo vypracovaná během vyšetřování bývalých příslušníků StB v Uherském Hradišti

Zdroj: Okresní soud v Uherském Hradišti



Věznice v Uherském Hradišti – současný stav. Místo utrpení mnoha členů *Světlany*, z nichž někteří zde byli také popraveni

Foto: Přemysl Fialka



Pohled do cely bývalé věznice v Uherském Hradišti zrušené v roce 1960 (pod oknem se nachází tzv. tvrdé lože, v levém dolním rohu část toalety)

Foto: Přemysl Fialka

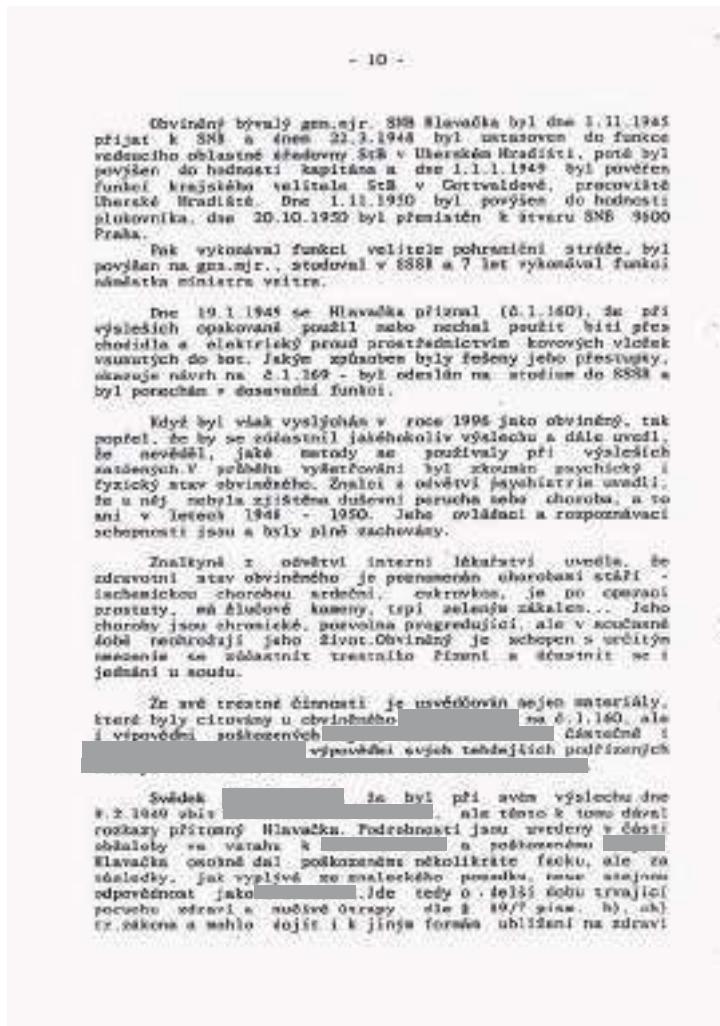
Pomník obětem komunistického režimu
v Uherském Hradišti - soupis umučených,
popravených a zemřelých

Foto: Přemysl Fialka



Ludvík Hlavačka se neomlouvá

Případ bývalého velitele KV StB Uherské Hradiště Ludvíka Hlavačky poutal největší pozornost médií. Proběhlo rozsáhlé vyšetřování, v jehož rámci množství svědků, i bývalých příslušníků StB, potvrzovalo brutální mučení a používání elektrického proudu při výslechích. Ani to ale nestačilo k jeho odsouzení. Ludvík Hlavačka zemřel v roce 2005 bez slůvka omluvy lidem, kterým zničil život.



Část obžaloby podané Okresním státním zastupitelstvím v Uherském Hradišti na Ludvíka Hlavačku v roce 1997. I přes množství usvědčujících důkazů nebyl Ludvík Hlavačka nikdy odsouzen

Zdroj: Soukromý archiv Zdeňka Homoly

Tajemná řeč archivů

Hledání skutečného příběhu, i kvůli rozporuplnosti dokumentů StB, byl a dosud je velmi náročný úkol vyžadující zkušenosť. I vinou jejího nedostatku převážil obraz *Světlany* jako organizace zcela řízené StB a bez hodnověrných důkazů byli za hlavní provokatéry znovu označeni Josef Vávra-Stařík a Antonín Slabík. Současně s tímto názorem se ale pozvolna začal objevovat obraz *Světlany* jako jedné z největších organizací protikomunistického odboje.

(1) znamenálo, že v okresech a městech v západních povodích řeky Ohře, v oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizačních svazků, vznikaly skupiny StB, které po dobu 1948–1960 zajišťovaly na další činnost organizací "Světlana". Název pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga.

Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga.

skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga.

skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga.

skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga.

skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga.

skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga.

Jaroslav Pospíšil

SVĚTLANA

Vnímání příběhu *Světlany* zásadním způsobem ovlivnily články a publikace JUDr. Jaroslava Pospíšila, podle něhož byla celá organizace vytvořena StB a Josef Vávra-Stařík s Antonínem Slabíkem byli jejími spolupracovníky. Výše výřez článku označujícího Vávru-Staříka za spolupracovníka StB:

Zdroj: Slovácké noviny, 1991

skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga. V oblastech s vysokou koncentrací komunistických organizací vznikaly skupiny StB, které pocházel od názvu osady u obce Žlutice. Skupiny měly vlastní struktury a politické údaje, když se využívaly jiné město, byly žadat o vlastní názvy nebo loga.

SLOVÁCKÉ NOVINY • Strana 5

Co se dělo za zády Vávry-Staříka -
Antonín Slabík a ti druzí
ve službách Státní bezpečnosti

V rámci kódů zákona o řízení bezpečnosti v letech 1998 až 2001 ve pořádku s agencemi - provokativně nazývanými "zákony o řízení bezpečnosti".

Překlad se po mnoha měsících konečně objevil až v červenci minulého roku. Na počátku byl vydán v anglickém vydavatelství *Macmillan*, kdežto v České republice byl vydán v roce 1993 v nakladatelství *Český svět*. Vydání je všeobecně hodnoceno jako významné dílo s významnou hodnotou pro českou literaturu.

Oblast zahrnuje podstatnou část polohy. Její rozloha je však nejednotná, neboť v ní se nachází i mnoho místních významných oblastí. Převládají v oblasti lesy, lezem však vznikly mnohé a soudobé pozůstatky historického středověku (opeřené RSC, mimo menšími výjimkami, byly rekonstruovány) jež spravidle sloužily k průvozu dřeva a vodního průvozu (později vodopády). V oblasti zahrnuje mnoho potoků, přes které jsou postaveny malé hrázovací zábrany. Současná říční síta je výsledkem početného vlivu lidského osídlení. Nejdůležitější významnou vodní cestou je řeka Svitava. Tato pramenná řeka má svůj nejdůležitější horní tok, který je nazýván řekou Šitavou. Dlouhá je 45 km a vytéká z vrcholového skupinového krasu, který se prozrazuje v oblasti podél řeky. Klesá pak po říčním údolí a mimo jiné vytváří řadu kaskádovitých vodopádů, které jsou využívány pro vodní energetiku. Řeka Svitava je významnou vodní cestou, která je využívána pro dopravu a výrobu elektřiny. Její význam je však výrazně omezen kvůli nedostatku vody v oblasti, kde řeka protéká. V oblasti zahrnuje mnoho místních významných oblastí, které jsou využívány pro vodní energetiku. Řeka Svitava je významnou vodní cestou, která je využívána pro dopravu a výrobu elektřiny. Její význam je však výrazně omezen kvůli nedostatku vody v oblasti, kde řeka protéká.

Típov po výhodotečených státoch poskytujících sítě sítového výběhu, se organizace Městská recyklace a místní společnost, jak se můžou být myšleny domovními, ale častož provozovanými průmyslovými až řemeslnickými. Výjimečně provozovány jsou i sítě sítového výběhu, které jsou vlastně Příslušné křesťanského vzdělávání. Dle této se lze hodnotit jednotlivé jednotlivé sítové výběhy (které jsou vlastně sítové výběhy místními - nejčastěji významnými místními výběhy), když je pak počítat s počtem obyvatel, na kterém je výběh.

Ve druhém květnu se zde konala Výroba vysílání místního. Poříčí signálního pásu oblasti využívalo pro leteckého obnovení. V roce 1988 rozstoupil místním vysílání sluhové. Negativní reakce místních na pokles počtu lidí dobrovolných a významnou omlouvavou opatrností. Tady už jsem zde dozvídala místní umělci po svobodném pobytu místních mimočasových umělců. V roce 1999 už místní sluhové a poliklinika MUDr. Šimková, narozenou 7. ledna 1932 v Jevíčku a přesunuty na Olomouc. V předešlém dnu všichni významní lidé místní měly svého soudce a místního ducha Antonína (Anton) Blažeje a Jana (Januška) (1940).

Na poslední desítku let žádalo mnoho studentů i profesionálů v Německu, aby od roku 1992 se nazývalo české město Neuruppin v Brandenburgu, kde se Arapovo Stolku učil malovat, jménem „Arap“.

Za těchto důležitých okamžiků vznikla Štědrá během mnohých návštěv, nebyť malé do srpna 1945, mimo společnosti v oddílu. Týpem a přesluchem z roku 1945 se Štědrá vlastně vzdáluje od možností a hledání nových zdrojů finančního podpůrného systému, které by ale byly dostatečné.

Výřez z knihy *Hyeny v akci* označující Antonína Slabíka za spolupracovníka StB

Zdroj: Jaroslav Pospíšil a kol. Hvěny v akci. Vizovice 2003

JEŠTĚ JEDNOU SVĚTLANA

Vy starostovou mnohačího obvodu v říjnu 1945 zemřel i předseda jednotky Českého členského svazu. Po jeho smrti vstoupil do funkce nový předseda jednotky František Šimánek, který se všechny významné akce pořádal v roce 1946. V roce 1947 byl významnou událostí výročí 10 let od vzniku Československé republiky, když byly v Praze uspořádány výroční slavnosti na Letné. V roce 1948 byl pořádán výročí 10 let od vzniku Československé republiky, když byly v Praze uspořádány výroční slavnosti na Letné. V roce 1948 byl pořádán výročí 10 let od vzniku Československé republiky, když byly v Praze uspořádány výroční slavnosti na Letné.

2. 6. 1911. ročník vstoupil do platnosti s účinností od 1. 1. 1912. V tomto roce byly zavedeny nové opatření o spolehlivosti a správnostech. Všechna měření podléhají kontrolám a certifikacím. Všechny oprávky, prototypy a číslované výrobky jsou povoleny pouze po výrobcích, kteří mají oprávku. Tento ročník ještě nebyl podepsán, ale už byl vydán v čísle 100 a v roce 1912 byl vydán v čísle 101.

Reakce Světlany Janíčkové, roz. Doležalové, na závěry JUDr. Jaroslava Pospíšila

Zdroj: Slovácké noviny, 1991

Objevování nekončí

S nástupem nového milénia se obraz příběhu *Světlany* postupně znova proměňuje. Často vyhocená výměna názorů z 90. let ustupuje a je nahrazena věcnější odbornou diskuzí. Významně k tomu přispívá Archiv bezpečnostních složek, který spravuje a zpřístupňuje ke studiu jedinečné dokumenty. Po oficiálním uznání existence třetího, protikomunistického odboje zákonem dostali bývalí členové *Světlany* prostor veřejně se ke své odbojové činnosti přihlásit. Přes intenzivní bádání však zůstává dodnes mnoho otázek kolem *Světlany* nezodpovězeno, a tak její objevování zdaleka nekončí.



Preamble to the Law on Participants of the Resistance and Oppression against Communism

Zdroj: Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky

Třetí odboj?

Na rozdíl od 1. a 2. odboje, zahrnujících období dvou světových válek, bývá samotná existence 3. odboje zpochybňována. Kritici namítají, že protikomunistické aktivity ve většině řídila StB, velká část obyvatel režim podporovala a drtivá většina se v něm snažila v klidu přežít. Neprobíhala válka, a tak není jasné nepřítel a není ani jasné, co vše lze považovat za odboj. Přijetí zákona o 3. odboji v roce 2011 situaci změnilo. I díky této opoře se začala řada politických vězňů vnímat jako aktivní odpůrci režimu, a ne jako pouhé oběti policejní zvůle a nespravedlnosti.

Za účastníky třetího odboje byli dle zákona uznáni a oceněni i někteří členové *Světlany*. Najdeme mezi nimi: Bedříšku Došílkovou, rozenou Slavíkovou, Jana Skřipku i Karla Štrbíka.



Bedříška Došílková, roz. Slavíková, s manželem Janem před jejich domem ve městě Geelong v Austrálii, 2002

Zdroj: Soukromý archiv Aleše Macháče

Měli jsme tzv. »třetí odboj«?

Pojmy 1. a 2. odboj se ve vědomí českého národa ustálily jako výraz ozbrojeného boje neaktivitních vrstev národa za národní osvobození a znovuobnovení státu a národní suverenity.

Avaš po listopadu 1989 se začal objevovat pojem tzv. »třetí odboj«, který měl snad nazavazovat na tradice 1. a 2. odboje. Za »třetí odboj« mělo být považováno to, co představovalo ozbrojený boj proti existenci socialistického charakteru státu a jeho společenského zřízení. Ze tento tzv. »třetí odboj« nemůže být přiznán v 1. a 2. odboji a navazovat na jejich tradice, vyplývá z následujících faktů:

1.) 1. a 2. odboj byly vedeny ve všechně době, kdy šlo o znovuutvoření a znovuobnovení našeho státu, kdy se národ žávaloval cízi nadvlády – nejdříve nenařízené habsburské monarchie a potom německé nacistické »třetí říše«. Tzv. »třetí odboj« existoval v době hlubokého míru, v době již existujícího našeho suverénního státu uznávaného všemi demokratickými státy světa. Byl zaměřen jen na změnu existujícího společenského systému a ne na obnovení naší státní existence, tak jak to bylo cílem u 1. a 2. odboje.

2.) 1. a 2. odboj byly řízeny z jednoho centra a měly své vojenské jednotky. 1. odboj měl své legie vedené pozdějším prezidentem Masarykem a 2. odboj vojenské jednotky v Sovětském svazu, Anglii, Francii a dalších zemích, řízené prezidentem Benešem. Tzv. »třetí odboj« neměl žádné vojenské jednotky a neměl podporu převážné části obyvatelstva tak, jak tomu bylo u 1. a 2. odboje. Orientoval se převážně na metody individuálního teroru bez organizované vojenské sily.

3.) 1. a 2. odboj byly uznávány demokratickými státy světa jak na Východě, tak i na Západě. Tuto legitimitu tzv. »třetího odboje« neměl. Na rozdíl od představitelů 1. a 2. odboje - prezidentu Masaryku a Benešovi, kteří nezuháňali metody teroristického boje, »třetí odboj« působil ponějšími metodami individuálního teroru, což se u národa setkávalo s velkým odporem.

4.) Bylo by urážkou velkých humanistů, kteřími uvedeni prezidenti byli, kdyby se aktéři tzv. »třetího odboje« používali ve velké míře metody individuálního teroru, chtěli tvářit tak, jako že svou činnost navazují na jejich historický odzkaz.

5.) Vysledkem 1. a 2. odboje bylo obnovení čs. státní suverenity. Vysledkem pozdějšího likvidování socialistického charakteru naší republiky byl i zánik Československé republiky. To nemůže být chápáno jako realizace odzkazu 1. a 2. odboje, jejichž posláním bylo obnovení republiky a nikoli její zánik. Právě na základě Československé republiky, k čemuž aktérům 1. a 2. odboje o ziskání státní a národní samostatnosti. To však byly cíle značně rozdílné, a proto jak obsahem, tak i formou nemohly na sebe plynule navazovat.

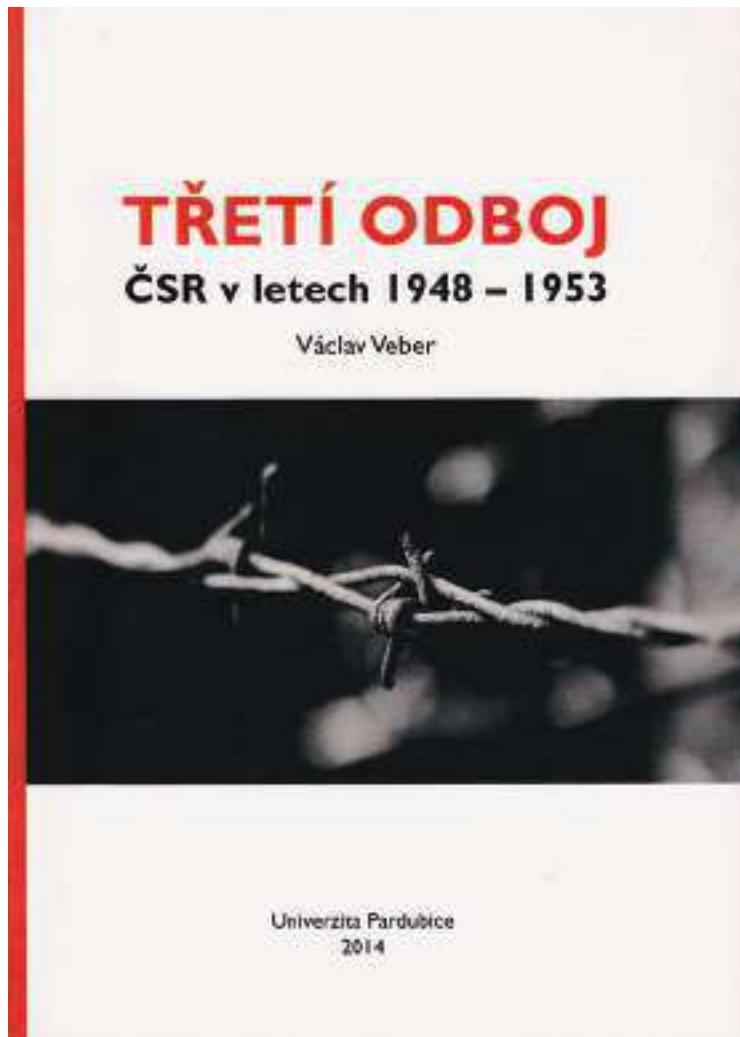
Z uvedených skutečností tedy vyplývá, že žádny »třetí odboj« jako historický odzkaz prezidentů Masaryka a Beneše se nekonal, protože tu pro to nebyly důvody. Aktérům tzv. »třetího odboje« šlo jen o změnu politického systému státu, zatímco aktérům 1. a 2. odboje o ziskání státní a národní samostatnosti. To však byly cíle značně rozdílné, a proto jak obsahem, tak i formou nemohly na sebe plynule navazovat.

1. a 2. odboj přispěly k vytvoření a k obnově Československé republiky, zatímco tzv. »třetí odboj« k jejímu zániku. Proto by aktéři »třetího odboje« pro svoji činnost měli najít jiný název, který by lepě vyjadřoval jejich aktivitu a nemáti českou veřejnost.

Ing. F. KRAMÁŘ, Praha 4

Jeden z příspěvků do diskuze o existenci třetího odboje

Zdroj: Haló noviny, 2010



Jedním z historiků protikomunistické rezistence v Československu byl Václav Veber (1931–2016)

Zdroj: Václav Veber: *Třetí odboj: ČSR v letech 1948–1953*, Pardubice 2014

Současný pohled na organizaci *Světlana*

Na základě současných znalostí lze říci, že členové *Světlany* se zaměřovali především na distribuci protirežimních letáků, sběr zpravodajských informací, zajištění přechodu hranic, pomoc režimu perzekvovaným rodinám a shromažďování zbraní. Cílem bylo utvoření základní organizační struktury, nábor spolehlivých členů a vytvoření sítě sympatizantů, která by byla využita během očekávaného válečného konfliktu nebo při pádu komunistického režimu. Použití zbraní proti představitelům režimu bylo neplánované a ojedinělé.

Zásadním nedostatkem při zkoumání protikomunistického odboje v bývalém Československu je omezená přístupnost dokumentů západních tajných služeb ve Francii, Velké Británii a USA. Mlčí ale i archivy bývalých sovětských tajných služeb v Rusku.

Luboš Boháč

Partyzáni opět v boji

Památek Světlany

Světlana, patrně největší ilegální organizace třetího odboje u nás, působila v letech 1948–1951 zejména v okresech východní, jižní i severní Moravy. Její dramatická historie zůstala po listopadu 1989 stranou pozornosti historiků a stala se doménou autorů literatury faktu a povrchovního zájmu publicistiky. Mimořádně závažné téma bylo vystaveno neprofesionální interpretaci pramenitého materiálu, který po sobě zanechala komunistická tajná policie. Také několik upřímně minucných pokusů o pravdivé vyvětvení nedostatečně profesioně fundovanými autory věci spíše uškodilo.

V současnosti je *Světlana* vnímána jako jedna z největších odbojových organizací

Zdroj: Listy. Dvouměsíčník pro kulturu a dialog, 2011

HISTORIE ČESKÝCH PROTOKOMUNISTICKÝCH AKTIVIT

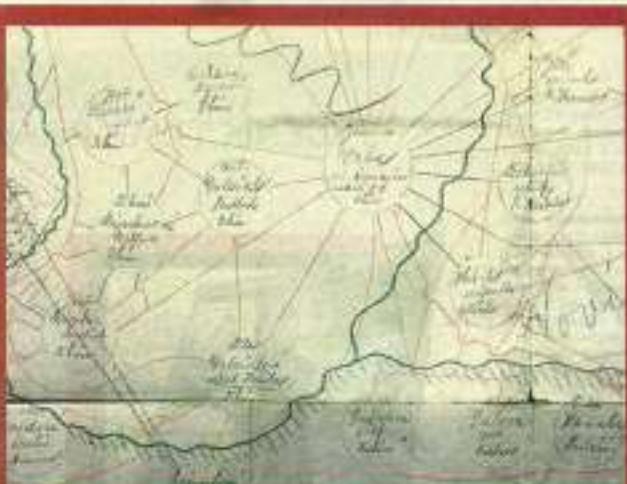
Po podezření prvního říjku ze stádního příběhu komunistického převratu v úneru 1948 začali odpůrci nové nastoleného režimu organizovat první odbojové akce. Jejich úsilí se zdálo napomítnout vytvořenou mezinárodně politickou situaci. Problémající konflikty poslaly naděje na brzký mocenské řešení situace, které podle mnohých demokratických sil mohlo vysvitit v obnově nezávislého Československa. Do tohoto boje se hodil zapojit nejen exil, ale i skupiny organizující odpor proti komunistům v domácím prostředí.

StB: „Kvalita odboje není vzdále“

Policejní zprávy z podzimu 1948 uvádějí, že „tento odboj vyrostl takřka přes noc a nabyl větších rozsáhlí“, současně však konstatují, že „kvalita tohoto odboje není vzdále“. Podle hlášení Státní bezpečnosti byla velká část organizací odbojových policií a další pomocí agentů: „Agenturum proniknout nebylo však cílevědomé, skupiny se napojovaly na agenty neopatrnou masovou prací.“ Brzy však tajná policie svoji taktyku změnila: začala vytvářet vlastní síť, které měly odpasovat komunistickému režimu blízké ke spolu-práci, podezít a následně usvědčit.

Nepochybně největší odbojová skupina, Světlana, vznikla na sklonku roku 1948 ve zlinském kraji. Její jádro tvořili bývalí partyzáni, kteří sbrouzdávali zbraně, budovali v horách základny a při-

1949: Světlana, pokus o organizovaný odpor



Část mapy z archivu StB – vykreslující strategii odbojové skupiny Světlana. | foto: N.S.

Autori: Miroslav Vaňek (Místní témata), Jiří Perner (Historie českých protokomunistických aktivit), Jiří Hudeček (Mai vele chartisté), Pavel Mikše (Historie rezistence), Edvard Šolc (Táma / Ústav pro soudobé dějiny AV ČR), Lukáš Rous (Jiří).
Příběhem řídila je Archiv bezpečnostních úřadů.



OBSAH SERIÁLU

6. 1. Běhce z čínské Charty 77 a jejího prvního dokumentu, 7. 1. Heřmaný 75 a Charta 77, 9. 1. Reakce mezi I. – v podvečer a následkem společnosti, 11. 1. Kdo byl chartista, 12. 1. Charta 77 a Slovensko, 12. 1. Křesťan a Charta 77, 13. 1. Kdo (Charta 77 nepodpořil), 13. 1. Deklarace Charty 77, 19. 1. Charta 77 a Srohořská Evropa, 20. 1. Evropské město a Charta 77, 21. 1. Zpravidla skupina StB proti Chartě 77, 25. 1. Dell a Charta 77, 26. 1. Infobach, 27. 1. Charta 77 a česká-olomoucká oříška, 28. 1. Ženy v Chartě 77, 29. 1. Charta 77 a ekologické milosti, 30. 1. Charta 77 a význam vlastního jména, 31. 1. Charta 77 a ekologie, 1. 2. Charta 77 a postchartistové „zahraniční politiky“, 2. 2. Charta 77 v rámci státní strany, 3. 2. Výzvy Charty 77 v 80. 6. 2. Charta 77 v památkách městech, 7. 2. Charta 77 jako zdroj polistopadového liberalismu, 8. 2. Neokonstruktivismus v Chartě 77, 9. 2. Charta 77 a význam vlastního jména.

Zdroj: Lidové noviny ze dne 16. ledna 2017, s. 18

Přes přetrávající nejasnosti patří Světlana významné místo v historii protokomunistického odboje

Zdroj: Lidové noviny, 2017

pravevali se na ozbrojený boj. Kolem nich se soustředovali i další odpůrci komunistického režimu a během několika měsíců se podařilo vytvořit organizaci u několika stěch lidí.

Odboj „organizovaný“ StB?

Za zakladatele skupiny je pokládán Josef Vávra-Stafik, kontroverzní činovník se značným politickým vlivem v poválečných partyzánských sdruženích, který po smrti odešel do exilu, odkud činnost organizace řídil. Podle některých historiků ale mohl být Vávra-Stafik mužem s bohatou konfidenčníkou zkušenosí už z výkyv i po ně, doma i v exilu. V důsledku toho považují Světlany za ukázkový příklad toho, jak Státní bezpečnost dokázala ilegální skupiny nejen infiltrovat, ale dokonce stát u samého jejich zrodu.

V každém případě dříve, než motla Světlana vystoupí proti komunistickému režimu významnějším způsobem, došlo k její likvidaci. Jíž v polovině března 1949 bylo zatčeno více než 200 jejích spolupracovníků a v následujících měsících byla skupina rozbita. Lidé podezřelí ze spolupráce s ní skončili na dlouhou léta ve vězení, některí – například Antonín Janošák, Rudolf Lenhard, František Mana, Jaromír Vrba a další – byli odsouzeni k trestu smrti. Na Sibiři skončil v roce 1953 i sám Vávra-Stafik, kterého Státní bezpečnost v létě 1949 unesla zpět do Československa.

Ale nejasnosti nekončí ...

Svobodné bádání v archivech přineslo některé nové poznatky. Podařilo se například prokázat, že StB skutečně kontrolovala a upravovala korespondenci Josefa Vávry-Staříka. Ale nevíme, od kdy tak činila a v jakém rozsahu. Mnoho otázek je dosud nezodpovězeno a další přibývají.

- **Jaká byla skutečná role a osud Josefa Vávry-Staříka po útěku do zahraničí?**
- **Dá se *Svetlana* považovat za jednu organizaci?**
- **Z kolika podskupin byla složena?**
- **Do jaké míry se všichni pronásledovaní skutečně zapojili do odbojové činnosti?**
- **Jak se vyrovnat s protichůdnými výpověďmi některých aktérů v různých dobách?**
- **Do jaké míry se v případě činnosti některých členů mohlo jednat o konstrukci StB a justice?**

Příběh *Svetlany* není dosud zdaleka uzavřen. Odpovědi na otázky možná ještě leží v domácích a zahraničních archivech nebo v rodinných pozůstalostech. A je také možné, že nově objevené dokumenty místo odpovědí přinesou další otázky nebo zpochybňí to, co v současné době považujeme za jisté. To je kouzlo i riziko historického bádání. Památka mnoha lidí, kterým *Svetlana* zásadně změnila život, si každopádně zaslouží, abychom pátrali a ptali se dál.

Světlana v komiksu

V průběhu let se v souvislosti se společenským a politickým vývojem měnily, někdy dost podstatně, výpovědi a svědectví hlavních aktérů politických procesů, včetně procesu se členy a spolupracovníky Světlany.





JÁ OSOBNE
JSEM VE SVĚTLANE
NEUDĚLALA NIC KROMĚ TOHO,
ZE JSEM SE ZÚČASTNILA JEDNÉ
SCHOZKY V GOTTWALDOVÉ. NA NÍ SE
PODEPSOVÁLY VÝTIISKY NEJAKÉ PRISAANY.
DOMNÍVALA JSEM SE, že SVĚTLANA JE
PROTISTÁTNÍ ORGANIZACE, OVŠEM VŘÍZNAM
A OŽ. ANE ZNÁM NEBYL A NEMOHU SI
UPAMATOVAT NA TO, ZE BY SE NA
ONE SCHŮZCE NECO O JEJÍM OČELU
MLUVILO, OVŠEM NEMOHU TO DNEŠ
PRO ZNAČNÝ ČASOVÝ ODSTUP
VYVRÁТИT!

ALOISIE DOLEŽALOVÁ
VÝROBEC A MÍRAKLE MAP, 1948

„TONDO,
BOJOVALI JSME
ZA NAŠI REPUBLIKU
S NĚMECKÝMI VRAHY A DNEŠ NÁM
VYBOJOVANOU SVOBODU Z RUKOU
VYTRHÁVAJÍ SAMOZVÁNÍ MOČIPÁNI, TUTO
NESPRÁVEDLNOST PŘECI NEMŮŽEME
STRPĚT. POSTAVME SE JIM SPOLEČNÝMI
SILAMI! SPOJ SE S DOVĚRYHODNÝMI
LIDMI Z ODBOJE A VYTVOŘ
ORGANIZACI. POJMENUJ JI
SVĚTLANA.“



PANE PŘEDSEDO
STÁTNÍHO SOUDU, PRIZNÁVÁM
SE, ŽE JSEM ZALOŽIL I LEGÁLNÍ
PROTISTÁTNÍ ORGANIZACI SVĚTLANA,
KTERÁ MĚLA TEROREM A NÁSILÍM
BOJOVAT PROTI VLASTNÍMU LIDU. SÁM
JSEM PAK ROZVÍJEL PODVRÁTNOU ČINOST
V ZAHRANIČNÉM EXILU Coby AGENT
ZAHRANIČNÝCH ROZVEDEK. PO URČITÉ DOBĚ
JSEM ZTRATIL NAD ORGANIZACÍ PŘEHLED,
VYMLA SE IN Z RUKOU, DNEŠ SVÝCH
ČINŮ LITUJI A SVÝM SVEDECTVÍM
CHCI NAPRAVIT SVÉ
CHYBY."





„ANO, SOUTRUHU
MAJORE, BEHEM MÉHO
POSOBENÍ NA VELITELSTVÍ
STB V UHERSKÉM HRADISTÍ SE
KE MNĚ DONESLO, že NĚKTERI
MÝ PODŘÍZENÍ UŽÍVAJÍ PRI
VÝSLECH PROVOKATIVNÍCH METOD.
ŽÁDNÁ PROŠETŘENÍ JSEM TEHDY
NEPROVEDEL. JEDNAL JSEM ČISTĚ
V SOULADU S POKYNY SVÝCH
NADRÍZENÝCH A V ZÁJMU
ČESkoslovenského
lidu.“

LUĐÍK HLAVÁČKA
MÍSTNÝ VÝKROČILÝ KADRE STB
V UHERSKÉM HRADISTÍ, 1989



UŽ TO
NEBUDU VÍCKRÁT
OPAKOVAT! NIKDY JSEM
SE ZÁDNEHO VÝSLECHU
NEOČASTNIL, NATOŽ ABYCH
BĚHEM NEJ POUZÍVAL OBRSKY
NEBO ELEKTRICKÝ PROUD. JESTLI
NĚKDO Z VYSETROVATELŮ
PRAKTIKOVAL NEZAKONNÉ NEBO
NEOBVYKLNÉ METODY PŘI
STYKU S VÝSLYCHANÁMI,
O TOM NIC
NEVÍM."

LUDVÍK HLAVÁČKA
(1916-1970, LITERÁR.)

Seznam použitého archivního materiálu

Archiv bezpečnostních složek (ABS)

- Sbírka Správa vyšetřování StB, Vyšetřovací spisy MV (V-MV), a. č. V-2646 MV ... str. 14, 16–18, 37, 46, 48–49
- Sbírka Správa vyšetřování StB, Vyšetřovací spisy Brno (V-BN)
 - a. č. V-452 BN ... str. 27, 42
 - a. č. V-489 BN ... str. 27, 41, 44
 - a. č. V-2670 BN ... str. 2–3, 31, 32, 34, 38–40, 42–44, 59, 61
 - a. č. V-2671 BN ... str. 23, 35, 36, 56
- Správa vyšetřování StB, Vyšetřovací spisy Ostrava (V-OV), a. č. V-997 OV ... str. 42
- Fond H (Historický fond Státní bezpečnosti), a. č. H-792 ... str. 31
- Sbírka Svazky kontrarozvědného rozpracování (KR-BN), a. č. 21669 BN ... str. 32
- Fond Personální spisy příslušníků MV
 - evid. č. 1042/12 Jaroslav Tureček ... str. 54
 - evid. č. 1338/24 Bohumil Hýl ... str. 39
 - evid. č. 3741/11 Ludvík Hlavačka ... str. 45
- Fond Osobní evidenční karty příslušníků MV (OEK), osobní evidenční karta Ludvíka Hlavačky ... str. 67
- Fond Inspekce ministra vnitra ČSSR (A 8)
 - inv. j. 53 ... str. 26
 - inv. j. 1365 ... str. 55–58
- Sbírka filmů, evid. č. PM-36 („Použití zbraně“)

Vojenský ústřední archiv – Vojenský historický archiv (VÚA–VHA)

- Sbírka Partyzánské jednotky, sign. 157-33-4 ... str. 10, 16, 19
- Sbírka Partyzánské a odbojové hnutí
 - inv. j. 439 ... str. 12
 - inv. j. 440 ... str. 30
- Sbírka 308, sign. 308-68-5 ... str. 13
- Sbírka žádostí o charakter čsl. partyzána podle zákona č. 34/1946 Sb.
 - č. j. 124621-Tu-120_1947 (Tureček Jaroslav) ... str. 45
 - č. j. 65609-17-Ko-1378_1948 (Kocourek Václav) ... str. 57

Moravský zemský archiv v Brně, Státní okresní archiv Zlín (SOkA Zlín)

- Fond Jednotný národní výbor Gottwaldov, inv. č. 374 ... str. 19

Případ Světlana

Proměny obrazu třetího odboje

Kurátoři výstavy: Zdeněk Homola, Luboš Kokeš

Autorský tým: Zdeněk Homola, Luboš Kokeš, Jaroslav Pinkas, Libor Svoboda, Martin Tichý

Supervize: Blanka Mourišová

Grafický design: Petr Liška, ViaGaudium s.r.o.

Konzultant výstavních textů: Ladislav Ptáček

Odborná spolupráce: Petr Mallota

Autor komiksu: Jan Bažant

Scénář komiksu: Boris Jedinák

Střih a programování videa: Michaela Veselá

Architektonické řešení výstavy: Hynek Fetterle

Realizace výstavy: Roman Bártů

Výroba výstavní grafiky: ViaGaudium s.r.o.

Tisk katalogu: Unipress, spol. s.r.o.

Produkce: Alena Jahodová, Michal Hroza, Jan Vondryska

Jazyková korektura: Anna Macourková

Zvláštní poděkování Světlanci Janičkové, Ondřeji Garncarzovi, Aleši Macháčovi a Janu Vrbovi

za poskytnutí svědectví, dokumentů a exponátů a České televizi za poskytnutí filmových ukázek do výstavy.

Za spolupráci během příprav výstavy děkujeme Jitce Bílkové, Kamile Kožichové, Xenii Penížkové,

Pavlu Ryjáčkovi a Patriku Virknerovi.

Fotografie a obrazová dokumentace: Archiv bezpečnostních složek (ABS),

Krajský soud v Brně, Národní technické muzeum (NTM),

Okresní soud v Uherském Hradišti, Muzeum Policie ČR,

Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, Přemysl Fialka,

Soukromý archiv Světlany Janičkové, roz. Doležalové, Soukromý archiv Ondřeje Garncarze,

Soukromý archiv Zdeňka Homoly, Soukromý archiv Aleše Macháče, Soukromý archiv Jana Vrby,

Moravský zemský archiv v Brně, Státní okresní archiv Zlín (SOKA Zlín),

Vojenský ústřední archiv – Vojenský historický archiv (VÚA–VHA)

Výstava vznikla ve spolupráci s Archivem bezpečnostních složek, Národním památníkem na Vítkově a Národním muzeem.



ústav pro studium
totalitních režimů



archiv
bezpečnostních
složek



NÁRODNÍ
TECHNICKÉ
MUZEUM



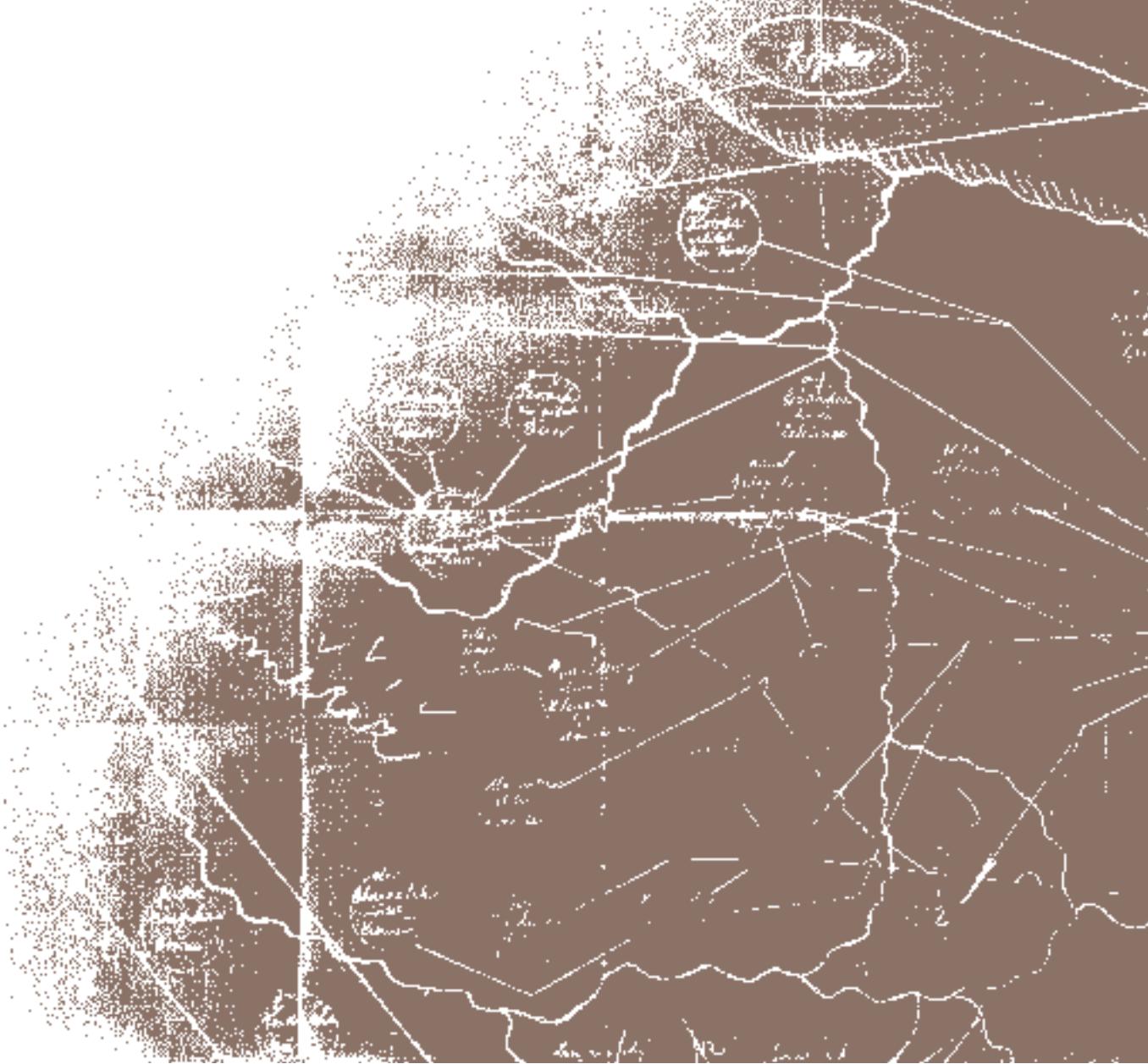
Česká televize



VOJENSKÝ
HISTORICKÝ
ÚSTAV PRAHA



MUZEUM POLICE ČR



ústav pro studium
totalitních režimů



archiv
bezpečnostních
složek

200
let



NÁRODNÍ
MUZEUM



Česká televize



VOJENSKÝ
HISTORICKÝ
ÚSTAV PRAHA



MUZEUM POLICE ČR